



Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

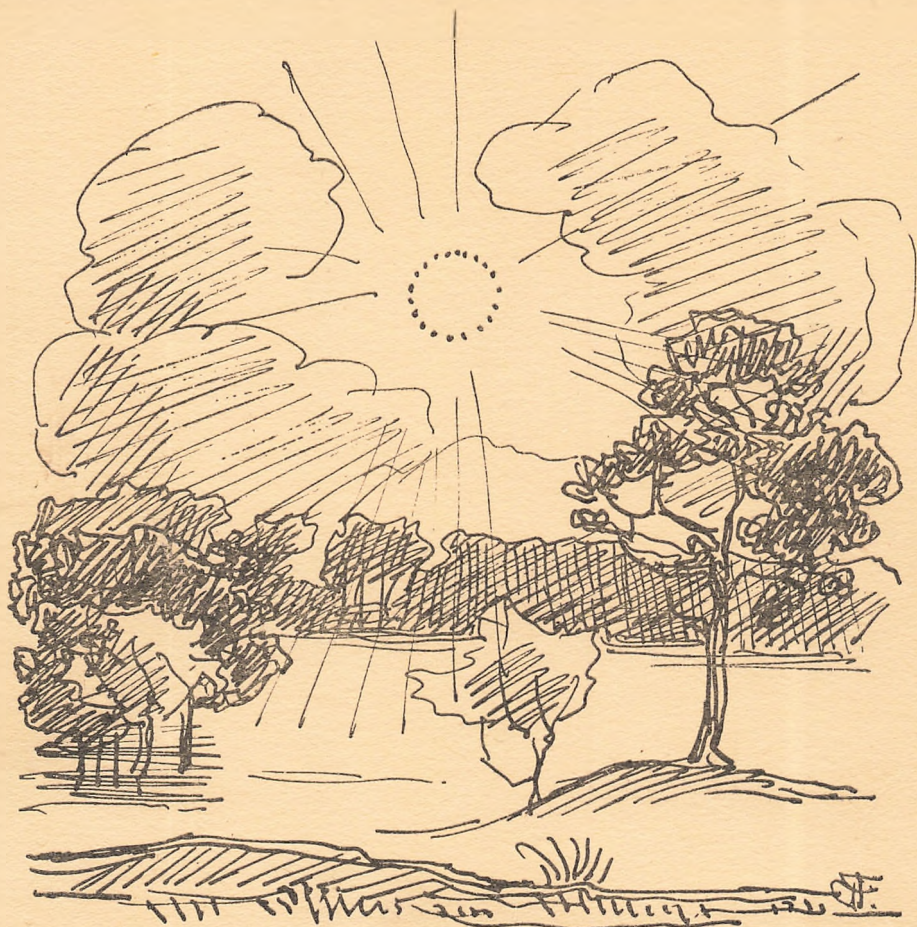
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>



Aarsskrift

HØNG-SAMFUNDET »ERANIA«

— HØNG STUDENTERKURSUS —

1946

AARSSKRIFT
FOR
HØNG-SAMFUNDET „ERANIA“

1946



Indhold

	Side
Færøerne	3
Af Forstander <i>J. H. Monrad</i>	
Begyndelsen til Høng Studenterkursus	12
Af Forstander <i>Tormod Jørgensen</i>	
Hilsen fra Fru <i>Munk</i>	17
Med Røde Kors ind i den russiske Zone	19
Af stud. med. <i>Carl Krebs</i>	
Tolk i Berlin	23
Af stud. med. vetr. <i>Anders Holm</i>	
Besøket i Høng	27
Af Lektor <i>V. Bergh</i>	
Et Aar er gaaet	30
Ved <i>J. H. Monrad</i>	
Fra „ <i>Erania</i> “s Dagbog	40
Ved stud. art. <i>Uffe B. Hansen</i>	
Fra — om — til gamle Kammerater	44
Ved cand. mag. <i>Esmen Eriksen</i>	
Til Medlemmerne!	48
Af Redaktionssekretær <i>Hans Bagge</i>	
Elevforeningen	49
Ved cand. mag. <i>Esmen Eriksen</i>	
Medlemsliste	52

Færøerne

EFTER EN KRIGS URO varer det altid nogen Tid, inden Forholdene falder i Lave igen. For Danmarks Vedkommende ser vi det baade i det sydslesvigske og det færøiske Spørgsmaal. I Sydslesvig hævder vi Selvbestemmelsesretten mod Tyskheden og ønsker, at de dansk indstillede maa kunne leve et saa frit Liv som muligt politisk og kulturelt. Paa Færøerne hævder Færingerne deres Selvbestemmelsesret overfor Danmark og har ved et Par Afstemninger skullet tage Stilling til deres fremtidige Forhold til os.

Spændingen deroppe kommer af, at Øerne paa den ene Side har været et dansk Amt, medens Befolkningen paa den anden Side er kommet til at føle sig som et særligt Folk. For at vurdere dette, maa man kende noget til de historiske Forudsætninger derfor, saa meget mere som Færøerne, i Lighed med andre isolerede Samfund som for Eksempel Island, i særlig Grad beskæftiger sig med sin Fortid.

*

ØERNE ER FØRST SENT blevet bebyggede. Det var Nordmænd, der tog Landet i Besiddelse. Følgelig blev Grundlaget for Færøernes Kultur gammelnordisk i dets norske Form. Men Forbindelsen til det gamle Land var vanskelig at holde i Gang. Det træløse Færøsamfund var ikke selv i Stand til at bygge Skibe. Den norske Konge maatte derfor sikre Tilførslerne af de nødvendige Ting.

Alligevel blev Øerne ved at være fjerne og ensomme. Dette medførte, at Færøernes Kultur



Kort over Færøerne. — Øverst: Øernes Beliggenhed i Forhold til England og Danmark.

blev ret stillestaaende. Medens Norge udviklede sig under Paavirkning af Strømninger udefra, levede Færingerne deres eget gamle Liv. De boede for sig selv, og de blev noget for sig selv. De blev et eget Folk. At de paa Dronning Margrethes Tid med Norge kom til Danmark betød intet. Kongen var jo alligevel saa fjern. Den, der betød noget, var den katolske Biskop paa Stedet. Det gammelnordiske indsnævredes med andre Ord til noget særligt færøisk.

•

MED REFORMATIONEN sker der noget nyt. Det katolske Bispesæde med Præsteskole forsvandt, og Øerne blev snart et Provsti under Sjællands Stift. Det gamle kulturelle Midtpunkt afløstes. Og det Modersmaal, der med Reformationen kom i Høj-sædet her som andre Steder, blev de danske Præsters og ikke Menighedens. I Sydslesvig skete noget ganske tilsvarende, og Følgerne er ogsaa blevet ganske de samme. Folke-maalet blev betragtet som et mindre værdifuldt Sprog end Kirkesproget, der saa at sige var Vorherres eget Sprog. Udover Folkeviser digtedes der ikke paa Færøisk. Nu fik dansk Kultur mere og mere Overvægt.

Ogsaa paa det økonomiske Omraade fik Danmark en dominerende Stilling. Kongen fik al Bispejorden, Halvdelen af den dyrkede Jord, som besattes med Kongsbønderne. Og de livsvigtige Tilførsler blev organiseret som Monopolhandel af samme Art som Grønlandske Handel, med Eneret, men ogsaa Pligt til at forsyne Øerne. At denne privilegerede Stilling er blevet misbrugt, er der ingen Tvivl om. Det er det, der har givet mange Færing en Fornemmelse af at være blevet vanrøgtede og udplyndrede, noget som sidder dybt i dem den Dag i Dag. Vort eneste Forsvar er, at der paa den Tid faktisk ikke var anden Maade at ordne Handelen paa.

Politisk maatte det gaa paa samme Maade, saaledes som Tidsaanden var. I Enevæl-dens Tid laa Centrum for alt i Rigshovedstaden. Alt trak derhen. Derfor blev Færøerne ved Danmark, da Norge i 1814 gled til Sverige. Og Ophævelsen af Færøernes gamle Lovgivnings- og Domsmyndighed, Lagtinget, i 1816 maa derfor heller ikke ses som noget, der er rettet mod Færøerne alene. De tilsvarende Institutioner overalt i Kongens Riger og Lande ophævedes i de samme Aar.

Vi finder nu det gamle Færøsamfund fuldt udviklet: i Starten norsk, gennem Isolering- en udviklet til noget særligt færøisk, som dog næsten kvaltes politisk, økonomisk og kulturelt af dansk Kultur. Befolkningen var overvejende Jordbrugere, hvoraf Kongs-bønderne sammen med de faa Embedsmænd var de ledende. Det var et stillestaaende Samfund paa fire-fem Tusinde Mennesker. Man udførte nogle Uldvarer, Færøerne be- tyder Faareøerne, men fiskede kun i bogstaveligste Forstand til Husbehov, i en evig Kamp mod den barske Natur, i Fare og Angst for Sørøvere, udsatte for Ulemperne ved Handelsmonopolet. Faa begræder Fogeders Død, hedder det om Embedsmændene.

MIDT I FORRIGE Aarhundrede, for 90 Aar siden, vækkedes saa dette Middelalder-samfund. Det kom ind i en vældig aandelig og økonomisk Udvikling, der nu er endt med et politisk Krav om Selvstyre, ja, Selvstændighed. Igen maa vi sige, at dette ikke er noget for Færøerne særligt, at de vil være frie. Det er en almindelig europæisk og ogsaa nordisk Folkebevægelse. I Norden er den rettet mod de to Lande, der i Aarhundreder havde været de ledende: i Finland mod Sverige og svensk Kultur. Mod Danmark og dansk Kultur, først i Norge, saa i Island og nu sidst paa Færøerne.

Man kan sige, at Middelalderen paa Færøerne varer ved til 1856, det Aar, da Monopol-handelen ophæves. Hvad Europa har været 400 Aar om, har Færøerne maattet klare paa 90. Udviklingen kan der ses i en voldsom Forkortning. Hvor man i Fjor bar Tørvenerne hjem paa sin Ryg, der koger i Aar alle Bygdens Gryder ved Elektricitet fra Fossen.

Udviklingen gik tilsyneladende straalende: Indbyggerantallet tre-firedobledes, et Storfiskeri gav Arbejde og Indtægter til mange Mennesker, og en hjemlig Købmandsstand skaffede flere og billigere Varer end i Monopolets Tid. Alligevel var der ikke lutter gode Sider ved det hele. Den samfundsmæssige og kulturelle Udvikling kunde nemlig ikke holde Trit med den tekniske. Det er det, der i Dag er hele Verdens Problem, men det melder sig meget stærkt paa Færøerne. Det gamle Samfund var Bondens. Det var primitivt og fattigt. Vare betaltes med Vare. En Idyl var det ikke, men det var i Balance. Det ny Samfund er Fiskerens med Videresalg for Penge af Fangsten. Og Pengehusholdningen har betydet den gamle Kulturs Opløsning. Den gamle Folkeviseskat, de gamle Danse, det gamle Sprog, og Færingernes grundfæstede kristne Tro begyndte at smuldre.

Halvfemsernes Slægtled, det andet i den nye Tid, saa det farlige heri. Uden at fornægte det nye, vilde de redde det gamle med over, og den nationale færøiske Bevægelse blev til. Først og fremmest vilde den rejse og rense det færøiske Sprog og dermed det færøiske Folk. Det var en ideel Stræben jævnsides med den materielle og tekniske Udvikling, ganske ligesom herhjemme i de samme Aar Højskolebevægelse og Andelsbevægelse gik Haand i Haand. Det egentlige Formaal var at gøre Folket aandeligt modent til den nye Tid.

Men det blev ikke ved Løftelse og Stemninger alene. Der gik Politik i Sagen, baade overfor Danmark og mellem Færingerne indbyrdes. Ganske ligesom den tilsvarende Bevægelse herhjemme ledsagedes af Kampen mellem Højre og Venstre, gjorde den det paa Færøerne, og i 1906 skiltes Færingerne i Sambandsfolk og Selstyrefolk.

Selvstyrefolkene mente, at Følgerne af Genrejsningen af det færøiske Folk maatte blive politisk Selvstyre, ja, til sidst hel Selvstændighed. Sambandsfolkene advarede mod at skære Baandene til Danmark over, da Færøerne ikke vilde kunne staa paa egne Ben.

Nu er Forskellen mellem de to Grupper imidlertid ikke saa simpel, som Navnene siger

det, Samband eller Selvstyre. Samband er først og fremmest konservative i hele deres Indstilling. Som den gamle Bonde Nilaus hos Gravlund ønsker de, at „det maa være, som det var, og blive, som det er“. Det var deres Opfattelse, at man ved Hjælp af den danske Stat kunde faa Del i Fremskridtet, uden at det tvang Færingerne til at betale noget aandeligt for derfor. Man understregede Forbindelsen med Danmark, men uden at lægge Vægt paa, hvor ivrigt den danske Bondestand og efterhaanden ogsaa den danske Arbejderstand lagde Vægt paa at lade en aandelig Udvikling ledsage den materielle. Derfor har Samband ikke forstaaet Værdien af den færøiske Højskole.

Det varede længe, før Selvstyrefolkene for Alvor tænkte paa at bryde med Danmark. Indtil videre laa Hovedopgaven for dem i Genoplivelsen af den færøiske Folkelighed. Naar de ikke blev Flertal, ligger Skylden maaske i ikke ringe Grad hos deres Fører, Jóannes Patursson. Man forstaaer godt, at netop han, Kongsbonden paa Kirkjubø, i Skyggen af den middelalderlige Domkirkeruin, blev grebet af Tanken om at genrejse det gamle Færøerne. Men Bygmesterens Evne til at følge en bestemt Plan savnede han. Han var for gnistrende og springsk. Det blev store Slag, men smaa Resultater. Ogsaa fordi han paa mange Maader var konservativt indstillet, overfor Jordbrugsreformer for Eksempel. Han, Kongsbonden, skulde ikke have Jord udstykket.

Midt i en rivende materiel og kulturel Udvikling var der politisk saaledes kun to Ting at vælge imellem: Sambandspartiets Konservatisme uden store Planer eller Selvstyrepartiets Konservatisme med altfor store Planer.

Men kom der da ikke noget ud af det? Jo, takket være ikke mindst Færingerne udenfor Færøerne, i København. I det fremmede bliver man sit eget mest bevidst, og de mest aktive Selvstyrefolk i København har alle Dage været Studenterne, ligesom Studenter har været forrest, naar det gjaldt Danmarks Frihed. De har Begejstringens Mod, men kender endnu ikke Ansvarets hæmmende Tyngde. Den nationale Bevægelse har opflammet Digtere, Komponister og Malere. Ordets, Tonernes og Farvernes Kunst har faaet udtrykt det særligt færøiske. Først paa Dansk, men tiest paa Færøisk. Og Genrejsningen af det færøiske Sprog i Skrift og Tale er de nationale Kredses største Bedrift. Man fik vakt Bevidstheden om, at Færingerne var et Folk, ikke mindre værd end de andre nordiske Folk, men paa lige Fod med dem, selvom Færingerne er det mindste og det sidst vakte af dem. Og politisk kunde man pege paa, at Lagtinget var genoprettet 1852, selvom det kun var som et Amtsraad. Under forrige Verdenskrig skabte Studenterne det færøiske Flag med et rød-blaa Kors paa hvid Bund.

Altsaa ikke saa helt lidt, og saa alligevel —. Det er Færøernes Historiker, Jørgen Frantz Jacobsen, der bemærker, at Romantikken i Bevægelsen løb Fare for at blive Retorik. De højtsvungne Følelser var ved at blive til tomme Flovser. „Anspænder man sit Øre for at lytte til, hvad der egentlig foregaar i Færingernes Sind, hører man ikke

mere de nationale Toner, men derimod Frelsermelodier, Adventistmelodier, Pinsemenighedsmelodier og Gendøbermelodier i broget og anmassende Forvirring, blandet med en beskeden Klokkeklang fra Folkekirken og en enlig katolsk Messetone.“

Saa vidt Jørgen Frantz Jacobsen. Det, han vil gøre opmærksom paa, er, at den nationale Bevægelse i sin gamle Form var ved at miste sit Tag. Han mener, at den var for nær knyttet til de gamle Samfundsformer og Idealer, men ikke har noget Bud til de nye Fiskere og Arbejdere. Da Sambandsfolkene ikke møder med noget særligt kulturelt Program, staar disse nye Samfundslag politisk og aandeligt paa bar Bund. Derfor suger de til sig, hvad der bliver budt dem politisk af Socialdemokratiet, aandeligt af de især engelskprægede Sekter.

Saaledes var Færøsamfundet op til den store Krig: inde i en stærk materiel Udvikling, men med et kun halvgjort Forsøg paa at lade den ledsage af en tilsvarende samfundsmæssig og kulturel Udvikling.

*

SAA KOM den store Verdenskrig. Igen isoleredes Færøerne fra Hovedstatslandet, og igen understregedes som i Middelalderen det særligt færøiske. Det er i denne Forbindelse værd at lægge Mærke til, at Norge mistede vi i 1814, efter at den praktiske Forbindelse med det havde været afbrudt i de syv Krigsaar forinden. De vestindiske Øer solgte vi under forrige Verdenskrig, og Island blev en selvstændig Stat kun med Konge fælles med os efter den første Verdenskrigs Adskillelse, og det sagde sig helt løs, da den anden Verdenskrig afskar det fra Danmark. At Tanken om at gøre noget lignende ogsaa paa Færøerne har taget Fart under Krigen, er derfor ikke at forbaus over. Det viser sig blandt andet i Partiudviklingen.

Det gamle Selvstyreparti revner. De yderliggaaende kalder sig Folkeflokken, og samler dels de stærke Handelsinteresser, dels Folk, der lige modsat er stærkt socialistisk prægede. Det, der forener, er Viljen til Selvstændighed. Til sin Død for nogle Maaneder siden var gamle Kongsbonde Patursson Fører for Partiet. Nu ledes det af Bankdirektør Thorstein Petersen. Fra Patursson til Petersen — det er mere end et Generationsskifte. Det er et Skifte fra gammeldags Romantik til moderne Realisme.

Den moderate Rest af Selvstyrepartiet har hidtil været lige akkurat for faa til at blive repræsenteret i Lagtinget.

Modsat disse mere eller mindre yderliggaaende Selvstyrefolk staar stadig Sambandspartiet, holdende paa en nær Forbindelse med Danmark og ikke længere slet saa afvisende overfor en Reformpolitik.

Midt imellem Ydergrupperne staar Socialdemokratiet, der især arbejder for sociale Forbedringer, men indenfor Rammen af et Statsfællesskab med Danmark.

Det nye i denne Udvikling er for det første Radikaliseringen i Forholdet til Danmark, men ogsaa en jævnere Overgang fra Folkeflok over det gamle Selvstyreparti og Socialdemokratiet til Sambandsfolkene. Det andet nye er, at de sociale og økonomiske Interesser begynder at præge Partierne. At den nuværende Gruppering ikke vil blive den endelige, naar først Forholdet til Danmark klarer sig, er givet. Dertil er der for modstridende Interesser i et Parti som Folkeflokken. Men indtil videre er Forholdet til Danmark det partidannende.

Alt dette nye er bragt til Frembrud af Krigen. Det var den 11. April 1940, at Englænderne besatte Færøerne for at komme Tyskerne i Forkøbet. Under de givne Omstændigheder blev de modtaget med en officiel Protest, men alligevel med et Lettelsens Suk over, at det ikke var tyske Skibe, der stod Øerne ind. Besættelsestropperne naede op paa om ved en Trediedel af Øernes ca. 29,000 Indbyggere. Forholdet baade til Myndigheder og til Befolkning maa siges at have været godt.

Økonomisk fik Øerne en virkelig Højkonjunktur. Klippfiskeudførselen afløstes af Salg af nediset Ferskfisk til England. Det gav Penge, men ikke Inflation, fordi et saa lille Samfund som det færøiske forholdsvis let kan holdes forsynet med Varer. Det er denne krigsskabte Rigdom, der har faaet mange deroppe til at tro, at Øerne ogsaa fremdeles vil kunne klare sig selv økonomisk.

Og politisk kom man ind paa den Tankegang, at ogsaa paa dette Omraade var det Forsøget værd at prøve at staa paa egne Ben. Udviklingen havde jo vist, at Danmark ikke kunde beskytte Øerne. Det havde Englænderne gjort, og det var gaaet meget godt. Englænderne havde endda paa en Maade opmuntret denne Bevægelse ved at kræve det Færøflag, som Danmark ikke havde anerkendt, brugt paa færøiske Fiskerbaade for at kunne skelne dem fra de Skibe, der under Danebrog sejlede for Tyskerne.

Selvstyrepartiet vilde straks ved Danmarks Besættelse have udraabt Republikken Færøerne, paa lignende Vis som man forholdt sig i Island. Men Amtmand Hilbert overtog i Stedet Regeringsmagten med Samband og Socialdemokraterne som Regeringspartier og Selvstyrefolkene som et haardnakket Oppositionsparti, der blot manglede eet Mandat i at have Flertallet i Lagtinget.

Da Krigen holdt op, drog man herved til Forhandling. Men Spændingen mellem Grupperne var saa stærk, at man ikke kunde følges ad herved. Ikke underligt, at man heller ikke kunde finde et fælles Grundlag at forhandle paa. Og et Lagtingsvalg klarede ikke Stillingen. Man forhandlede da videre med Danmark under en meget bitter indbyrdes færøisk Uenighed.

Naar de to Grupper ikke kan enes, hænger det sammen med, at de betragter Sagen ud fra uforenelige Udgangspunkter: Samband gik stadig ud fra Amtsstillingen og krævede Danebrog som eneste Flag og Dansk som Skolens Grundsprog med Timer i Færøisk.

Men for Folkeflokken er Udgangspunktet netop ikke Amtsstillingen, men det, at Færingerne er et særligt Folk og derfor ogsaa skal have en statslig Særstilling. Efterhaanden som Studenterne fra København er kommet hjem, har de gjort Selvstyreagitationen endnu en Tak mere yderliggaaende, idet de presser Thorstein Petersen frem til Krav om fuld Løsrivelse. Og ind i Agitationen blandes nu en Række Spørgsmaal om



Gadeparti fra Thorshavn. T. v. Lagtingsbygningen.

Færingernes Fiskeret ved Grønland og Afsætningen af Fisken i England, om Valutaforhold under Krigen og færøsk-danske økonomiske Forhold i Almindelighed. Tonen er saaledes, at den i Danmark vilde føre til talrige Injurieprocesser. Paa Færøerne sker dette dog ikke. Naar man forsøger at følge Diskussionen lidt, forekommer det ret hurtigt ganske ørkesløst at diskutere videre, fordi Udgangssynspunkterne som sagt er saa ufornelige.

Baade Samlingsregeringen og Venstreregeringen har overfor Sagen taget samme Standpunkt: at vi gerne saa, at Færøerne blev ved Danmark, og i saa Tilfælde skulde en Række Reformers gennemføres. Men ønskede de at ophæve Fællesskabet med os, maatte de gerne det. Dog skulde det ske paa en ordentlig Maade. I Praksis ridsede man en ny Ordning op, der betragtedes som det yderste, Danmark kunde strække sig, hvis der i det hele skulde være Rigsfællesskab. Enten dette Forslag eller helt Løsrivelse.

Forslagets Enten-Eller kan vist siges at have virket paa Færingerne som Englændernes Sydslesvigsnote paa os. Den kom bag paa os med sit Krav om snarlig Afgørelse af noget, man i og for sig hverken ønskede det ene eller det andet af. Den danske Regerings Forslag har udløst en voldsom Debat, ikke saa meget rettet mod Danmark som mod den færøiske Modpart. Ingen af Parterne var i Grunden tilfredse med hverken Regeringsforslag eller Løsrivelse og opfordrede nærmest til at blive hjemme ved den første Afstemning i September. Men en Meddelelse, der sagdes at stamme fra den engelske Konsul — der er senere taget Afstand fra den — lod forstaa, at England til Krigstidspriser vilde aftage al Færøernes Fisk. Det syntes at ville sikre Færøernes fremtidige Økonomi, og Valgresultatet blev det kendte, at en Trediedel stemte for Regeringsforslaget, 140 flere for Løsrivelse, medens en Trediedel slet ikke stemte.

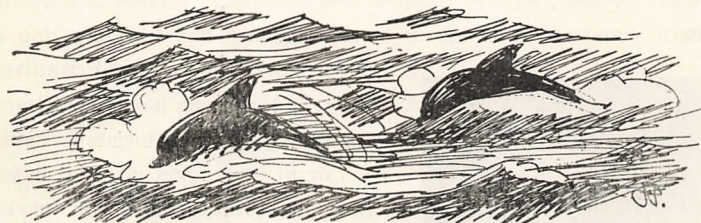
Dette Resultat gjorde Diskussionen endnu voldsommere. Knud Kristensens Fortolkning var den, at nu maatte vi hellere skilles. For dette Valgresultat var i hvert Fald daarligt at leve videre sammen paa. Sambandskredse gjorde deroverfor gældende, at der i Virkeligheden kun var et Mindretal, der vilde væk fra Danmark. Og det økonomiske Grundlag for Selvstændigheden var alt for spinkelt. Det var ensidigt at sætte al sin Lid til de høje Fiskepriser. Et lille Land vil altid købe dyrt til Gengæld. Samtidig lod engelske Bladrøster sammen med amerikanske forstaa, at man af storpolitiske Grunde vilde være betænkelige ved frie Færøer. Det vilde blot føre til Stormagtsstridigheder om Beskyttelsesretten. Selvstyrepatriet havde dog alt parat til en Magtovertagelse, da Regeringens Udskrivning af Lagtingsvalg til først i November skabte en ny Situation.

Dette, det afgørende, gav Folkeflokken 8 Mandater, medens Resten tilsammen fik 12. Dette maa betyde, at Tanken om absolut Løsrivelse er skrinlagt for en overskuelig Fremtid. Men saadan som Valgkampens sidste Del formede sig, maa det ogsaa betyde, at den gamle Amtsstilling for altid er opgivet. Nye Forhandlinger maa forudses under det Synspunkt, at Færingernes Flertal nok vil blive ved Danmark, men alle ønsker, at det skal være under Former, der politisk svarer bedre til den folkelige Opvaagnen end den hidtidige Amtsstilling gjorde det.

For os Danske gælder det om at betragte det, der sker, paa den rigtige Maade. Det fortælles, at en Kandidat ved theologisk Embedseksamen var ved at dumpe. Man fandt ham ikke værdig til at blive Præst i den danske Folkekirke. Men da man fik at vide, at han gerne vilde være Præst paa Færøerne, lod man ham bestaa. Til at komme derop var han god nok. Hvad enten Historien passer eller ikke, er den Udtryk for en Maade at betragte Færøerne paa, som vi maa bort fra. Vi maa ikke se paa dem med Ringeagt, ej heller med Ligegyldighed og slet ikke med den Surhed, der siger, hvor er de utaknemmelige efter alt det, vi har ofret paa dem. At minde om det sidste kan kun virke saarende, og det er et aabent Spørgsmaal, om vi har ofret nok.

Nej, vi skal sige til os selv, at der nu deroppe sker en sund og naturlig historisk Proces. Den vil volde meget Besvær og give en Del bitre Ord, inden Sindene igen falder til Ro. Det var det samme, da Norge fandt sig selv overfor den danske Kultur. Men som Norge nu har faaet et gnidningsfrit Forhold til Danmark, saaledes vil Island og Færøerne ogsaa faa det med Tiden. Og naar det først er sket, vil det nordiske Samarbejde ikke være svækket, men tværtimod styrket, idet gamle Gnidningsflader er forsvundet. De største Vanskeligheder i denne Proces vil formodentlig ikke komme fra Danskerne, men fra Færingerne selv. For deres egen Skyld vil det være en Lykke, om de selv kan blive ganske enige om, hvad de vil, saadan som Islændingene blev det. Vi vil ønske de danske og færøiske Forhandlere en smidig Haand og en god Vilje til at naa et for Færøerne, Danmark og Norden godt og værdigt Resultat.

J. H. MONRAD.



Begyndelsen til Høng Studenterkursus

Forstander, cand. mag. Tormod Jørgensen skriver om vor Skoles Udspring af og Forbindelse med Høng Højskole, som hans Fader ledede gennem mange Aar.

EFTER FORSTANDER MONRADS ØNSKE skal jeg fortælle Aarsskriftets Læsere noget om Høng Studenterkursus's Historie „inden Munk“, d. v. s. før Munk overtog Ledelsen i 1928. Men da ikke blot Studenterkursuset, men ogsaa hele den store Skolevirksomhed, som nu ledes af Forstander Dolleris, fra først af blev sat i Gang af Johannes Jørgensen, vil jeg hovedsagelig fortælle om ham. Han var nemlig ikke alene denne Virksomheds Ophavsmand, men prægede den i en sjælden Grad i sin Levetid og længere frem.

Johannes Jørgensen fødtes 12. Juli 1878 som Højskoleforstander Anders Jørgensens næstældste Søn. Som Barn var han saa spagfærdig, at en Ven engang spurgte hans Fader, om den Dreng egentlig var rigtig klog. Han var i den Henseende meget forskellig fra sin to Aar ældre Broder Tormod, som anderledes forstod at gøre sig gældende. Med Tiden lærte Johannes godt nok at hævde sig, men han bevarede dog altid en udpræget Forkærlighed for Privatlivets Fred.



Marie og Johs. Jørgensen.

Anders Jørgensen havde som Barn og ung af økonomiske Grunde forgæves sukket efter at faa Lov at lære noget ud over, hvad Almueskolen kunde bringe, og derfor ønskede han at skaffe sine Børn boglig Uddannelse, hvis de ellers viste Lyst og Evner dertil. I den Hensigt antog han 1890 som Lærer ved Høng Højskole cand. theol. N. H. Buhl, der sammen med Skolens andre Lærere forberedte først Tormod og derefter Johannes til Optagelse i Odense Katedralskole.*) Derovre boede nemlig en Onkel, i hvis Hus de fik et udmærket Hjem i Skoleaarene. I Universitetstiden lejede Brødrene en lille Lejlighed og fik saa først Søster Dortha ind at holde Hus for sig, derefter Alfrida, saa

*) Latinskolerne i Stiftsbyerne kaldtes dengang Katedralskoler.

Ingeborg o. s. v. Det er jo ikke alle Studenter, som er saa heldige at have seks yngre Søstre. Naturligvis fik dog disse Søstre ved Siden af Husgerningen Tid til at søge egen Uddannelse i Hovedstaden.

Som Student (1896—1903) var Johannes meget flittig. Ganske vist voldte Teologien ham adskillige Vanskeligheder. Som saa mange unge Teologer havde han svært ved at forlige sine egne Tanker med Dogmatikkens. Han talte dog sjældent derom. Men som udpræget sproglig interesseret fandt han Erstatning ved at studere Arabisk under Prof. Fr. Buhls Vejledning, og dette Studium drev han saa vidt, at han i Vinteren 1901—02 besvarede Universitetets Prisopgave i østerlandsk Filologi. Han bestemte sig dog først til at skrive Afhandlingen tre Uger før Indleveringsfristens Udløb og maatte derfor sande det gamle Ord, at Hastværk er Lastværk, idet han kun fik Accessit (Bestaaet) og ikke Guldmedaljen. Dommerne, Vilh. Thomsen og Buhl, ankede over den sjuskede Form, men fandt dog, at Afhandlingen som Helhed viste Flid, Tænksomhed og gode og sikre Kundskaber. I Januar 1903 bestod han teologisk Embedseksamen med 5 Lauder (fuld første Karakter). Det er betegnende for ham, at han ikke opgav Ekstrastof i Arabisk, der jo er Modersprog til Hebræisk, skønt han derved kunde have sikret sig Udmærkelse i Hebræisk. Sommeren 1903 aftjente han sin Værnepligt som Infanterist og overtog samme Efteraar Høng Eksamenskursus. Dette var Aaret forud blevet oprettet af Fættøren cand. theol. N. Lomholt i Forening med Tormod Jørgensen og cand. mag. L. Christianesen, Lomholts Svoger og senere Rektor ved Aarhus Katedralskole. 1904 føjede Johannes Jørgensen til Kursuset, som forberedte til Præliminæreksamen og 4. Klasses Hovedeksamen, der sidste Gang afholdtes 1908, en Mellem- og Realskole i Henhold til den nye Lov af 1903, og samme Aar ægtede han sin Barndomsveninde Marie Christiansen, Søster til nuværende Fru Dolleris.

Foreløbig boede Præliminærkursus og Mellemskole gratis under Højskolens Tag. Dette kunde lade sig gøre, fordi det Børnehjem, som Anders og Marie Jørgensen 1891 havde oprettet i den lange Østfløj, 1903 var flyttet ud i sin nuværende Bygning paa Høng Mark. Saaledes støttet kunde den unge Virksomhed nogenlunde bære sig i den første, økonomisk vanskelige Tid. 1908 fik Mellemskolen Eksamensret, 1909 byggedes det store Skolehus ovre ved Dammen, og 1913 føjedes dertil den statelige Økonomibygning med Johannes Jørgensens Privatbolig og en Snes Elevværelser. Begge disse Bygninger er dog siden udvidet af Dolleris, som desuden har ladet opføre den smukke Gymnastiksal med en halv Snes Lærer- og Elevværelser.

Straks da Johannes Jørgensen var blevet Skoleforstander, havde han begyndt at studere Tysk for at tage Embedseksamen deri. Han vilde ikke staa tilbage for sine Kolleger i Henseende til Uddannelse. 1905 og 1906—07 opholdt han sig paa Studiets Vegne i Tyskland, sidste Gang hele ni Maaneder. Trods voksende Arbejde hjemme paa Skolen

tog han i Januar 1912 nævnte Eksamen med fint Resultat. Han havde desuden studeret Fransk ret grundigt, og saa sent som 1914 tilbragte han nogle Studiemaaneder i Tours. Ved et rent Tilfælde kom han hjem et Par Uger før Krigens Udbrud, hvad der jo var et stort Held. Ogsaa de forskellige praktisk-pædagogiske Prøver gennemgik han samvittighedsfuldt. Hovedsagen var dog, at han elskede Lærerens Kald og havde sjældne Anlæg derfor.

Efter i 1912 at have gennemført det lange Eksamenstudium følte Johannes Jørgensen Trang til at frugtbar gøre sine Kundskaber i en videregaaende Undervisning, end Præliminærkursus og Realskole gav Lejlighed til. Tanken om et Studenterkursus tog fast Form hos ham. Han har herom selv fortalt saaledes: „Vi havde i Aarenes Løb haft mange Tilskyndelser til denne Udvidelse, navnlig fra gamle Elever, som ønskede at kunne læse til Studentereksamen hos os. Vanskelighederne derved, navnlig ved at samle de fornødne Lærerkrefter, holdt os dog tilbage, men Forholdene føjede sig endelig saaledes, at det blev muligt at løse Lærerspørgsmaalet, og vi tog da straks fat paa den nye Opgave. Efter vor Formening er der nemlig endnu mere Trang til et Gymnasiekursus end til et Kursus til Præliminæreksamen. Af saadanne Kursus er der i den sidste halve Snes Aar efterhaanden oprettet ikke saa faa omkring i Landet, men for de unge Mennesker, der vilde læse videre til Studentereksamen, var der i de fleste Tilfælde ikke anden Mulighed end at tage til København. — — Er de først naaet frem til Studentereksamen, er det alene for deres videre Studiers Skyld nødvendigt, at de kommer til København. Men kan de indtil da leve under Forhold, der ikke i højere Grad, end Omstændighedernes Natur kræver det, fjerner sig fra de jævne, landlige Forhold, hvorunder de er vokset op i Hjemmet, saa har de bedre Muligheder for at blive ved at bevare den værdifulde Tilknnytning til Livet i de Omgivelser, de er født i og vokset op under. Her mener vi, at den Form for Samlivet med de unge, som Højskolen har lært os, byder de bedste Betingelser, og vi mener at have Erfaring for, at den godt lader sig forene med et alvorligt Studium, ogsaa med Eksamen for Øje.“ Efter at have omtalt den normale 7-aarige Gymnaseuddannelse for 11-Aars Børn frem til Studentereksamen, fortsætter han: „For unge Mennesker derimod, som først senere bestemmer sig til at læse til Studentereksamen, er den sikreste og bedste Vej utvivlsomt den at tage Præliminæreksamen (eller Realeksamen). Dette betyder nemlig kun i meget ringe Grad en Omvej, og dertil kommer, at der er indrettet en særlig Form for Studentereksamen for unge Mennesker, der har bestaaet en af de to nævnte Eksamener, en Form, der byder store Lempelser i Forhold til den Form, hvorunder andre Privatister maa tage Studentereksamen. — — De omtalte Lempelser gælder dog kun Elever, der i mindst 2 Aar har besøgt et anerkendt Kursus.“

I August 1913 begyndte saa Høng Studenterkursus sin Virksomhed. Det fremgaar af ovenstaaende Redegørelse, at det var beregnet paa unge Landboere, der forud havde taget

Præliminæreksamen, og af saadanne blev det da ogsaa næsten udelukkende søgt. Fra først af forberedte det baade til nysproglig og matematisk Studentereksamen, idet Ejlif Jørgensen, den yngste af Brødrene, 1913 havde bestaaet Skoleembedseksamen i Matematik og Fysik m. m. og nu besørgede Undervisningen i disse Fag. Dolleris underviste i Geografi og Naturhistorie samt Naturlære paa den nysproglige Afdeling, Johannes Jørgensen i Tysk, Fransk og Oldtidskundskab, Tormod Jørgensen i Historie og cand. mag. Frk. Pritzel i Dansk, Engelsk og Latin. Hun blev dog snart afløst af cand. mag. Svend Køster.

29. April 1914 inspiceredes Kursuset af Undervisningsinspektionen, Prof. Tuxen, Dr. Kaper og Rektor Berthelsen. De var godt tilfreds med det hele, og særlig ytrede Tuxen sin Glæde over den nære Forbindelse mellem Kursuset og Højskolen, som de i Frokostpausen aflagde et Besøg. I Efteraaret flyttede cand. mag. Einar Munk fra Vordingborg Seminarium til Høng for at overtage Ledelsen af Højskolens nye udvidede Afdeling. 22. Oktober begyndte han at undervise paa Studenterkursuset i Dansk og Oldtidskundskab. Ved Eksamen paa Universitetet i Sommeren 1915 bestod 7 Elever den nysproglige Prøve og 4 den matematiske, alle med godt Resultat, en enkelt endog med Udmærkelse, saa at Johannes Jørgensen maatte ud med den Guldtikrone, han halvt i Spøg havde udlovet for det Tilfælde. Jeg husker endnu, hvordan Køster ved Afskedsfesten i Høng begyndte sin Tale til de bortdragende med et klingende: „Høngske Studenter!“ Ved Skrivelse af 23. September 1915 fik Kursuset Ministeriets Anerkendelse, og der meldte sig efterhaanden Elever i stigende Tal fra de fleste Samfundslag og Egne i Landet udenfor Hovedstaden.

Johannes Jørgensen lagde sig ikke til Hvile paa de vundne Laurbær. I August 1918 udsendte han en lille Bog med Titlen: „Betydningsudviklingen i Tysk. Hjelpebog ved Sprogundervisningen“. Den rummede megen og grundig Viden og høstede Anerkendelse hos Fagfolk. Men under Udarbejdelsen af Bogen var det blevet ham klart, at han vilde være Præst og ikke Videnskabsmand. Han sagde spøgende, at han ikke havde „Sitzfleisch“ nok til det sidste. Femten indholdsrige Aar havde lagt Livets Grund under Bibelordene, og han genoptog Studenteraarenes Syslen med det nye Testamente.

Men saa afbrød den spanske Syge hans Livsbane. Efter knap fjorten Dages Sygeleje døde han 8. November 1918, kun godt 40 Aar gammel. Mindestenen over ham i Realskolens Have med Dolleris's smukke Indskrift: „Han ledte Lys fra Livets Tind i vore unge Sjæle ind“, rejstes af gamle Elever og afsløredes paa hans 42-aarige Fødselsdag 12. Juli 1921.

Da Johannes Jørgensen døde, talte Studenterkursuset 38 Elever, Præliminærkursuset 51 og Realskolen 92. De fleste af Studenterkursusets Elever var dengang nysproglige. Efter Sommerferien 1918 var Ejlif Jørgensen nemlig rejst til Aagaard Nord for Kolding

for at prøve at genrejse den Højskole, som Pastor Brücker havde holdt der siden 1898. Derfor var der ikke optaget matematiske Elever i Studenterkursusets nye Begynderhold.

Det blev nu besluttet, at jeg formelt skulde overtage Ledelsen af Studenterkursuset, skønt jeg mere og mere var hørt op at undervise der. Denne Ordning gav nemlig forholdsvis sørre Statstilskud, da der ikke gaves Tilskud til Lederens Løn. Den reelle Leder blev cand. mag. J. C. Jacobsen. Dolleris og Marie Jørgensen i Forening overtog Ledelsen af den øvrige Virksomhed. 1920 flyttedes forøvrigt Studenterkursuset ud paa Høng Afholdshotel. Da de hidtidige Bygninger ikke kunde rumme de mange Kostelever paa alle tre Afdelinger, og Studenterkursuset derved kom i Farezonen, købte en Kres af Omegnens Beboere, som ønskede at opretholde dette Kursus, Afholdshotellet og indrettede det til Brug derfor. Og da saa Forsøget i Aagaard mislykkedes, kom Ejlf Jørgensen 1922 tilbage til Høng og overtog Ledelsen af Studenterkursuset samt genoprettede den matematiske Afdeling.

Efter at Høng Højskole 1925 var blevet omdannet til Husmandsskole, ophørte min Forbindelse med Studenterkursuset helt. Omvendt overtog Munk samtidig flere Timer paa Kursuset, idet hans Ledelse af Højskolens udvidede Afdeling standsedes ved dennes Nedlæggelse. Derfor har jeg efter 1924 færre personlige Minder om Kursusets Virksomhed. Men efter de skriftlige Oplysninger, jeg har Adgang til, steg Tallet af Dimitterende jævnt gennem Aarene. Ialt har vistnok o. 300 unge Mennesker taget Eksamen fra Høng Studenterkursus i Aarene 1915—28, deraf o. 50 Studiner. Fra først af var der kun en enkelt Kvinde i hvert Hold, men efterhaanden kom der flere.

Samlivet mellem Lærere og Elever og mellem disse indbyrdes har altid været godt, kammeratligt og muntert. Elevernes Alder og Modenhed laa over sædvanlige Gymnasieelevers, og det store Arbejde, som var nødvendigt for at følge med i Undervisningen, stillede Krav om Flid, som maatte opfyldes, hvis Resultatet skulde blive tilfredsstillende. Elever, som ikke passede ind i disse Forhold, blev aldrig gamle i Gaarde.

Men af Lederen krævedes der mere, end almindelige Rektorer maa præstere, ogsaa fordi han og hans Hustru skal forestaa det store Kosthold med dets mange Besværligheder. Det trætter i Længden. 1928 opgav Ejlf Jørgensen Stillingen og fik i Stedet Ansættelse som Lektor ved Herning kommunale Gymnasium, hvor han siden har haft sit Arbejde. Han afløstes af Einar Munk.

TORMOD JØRGENSEN.

Hilsen fra Fru Munk

Kære Venner!

DET ER MIG en Glæde ogsaa i Aar at faa en Hilsen med i Aarsskriftet til gamle og nuværende Elever og Lærerfolk fra Høng Gymnasium. I ti Aar var jeg Husmor paa Skolen, og nu føler jeg mig som Bedstemor til Flokken derude, og som saadan maa jeg nok fortælle lidt.

Da jeg til Elevmødet var paa Kirkegaarden sammen med nogle gamle Elever, sagde en af dem, da han læste Indskriften paa min Mands Mindesten: „De Ord, der staar der, passer godt paa Munk“. Det blev jeg glad for at høre. Stenen er skænket af gamle Elever og Venner, og der staar paa den et Par Linjer af Grundtvigs Sang „Et jævnt og muntret, virksomt Liv paa Jord“:

„Om kort om langt blev Løbebanen spændt, den er til Folkegavn, den er til Grøde“.

At leve med i Folkets Liv og være til Folkegavn var min Mands Ønske, og den Trang havde han taget med fra sit Barndomshjem, hvor det netop blev udøvet i al Stilfærdighed af hans Forældre, der var Lærerfolk, først i Sinding ved Silkeborg og siden i Ringe paa Fyn. — Min Mand holdt meget af den Sang, og han brugte den ofte i sine Foredrag og sikkert ogsaa i sin Undervisning. De Disciple, der sluttede sig til Grundsvigs kristelige og folkelige Vækkelse, følte Kaldet stærkt til at blive Folkets Tjenere, og de drog ud som Lærere og Præster.

Den ene Højskole skød frem efter den anden, og det blev en rig Tid, og baade min Mand og jeg har taget Arv efter et Hjem, der bar det Præg, den Tid førte med sig. Det samme gælder de Mennesker, der har haft deres Gerning i Skolelivet i Høng, og fra hvem Gymnasiet ogsaa er udgaet.

Det var ogsaa Anders og Marie Jørgensen, der fik Skolelivet til at blomstre i Høng, og deres tre Sønner tog Arbejdet op bistaet af deres Hustruer, Anders og Karen Døllers og mange andre gode Hjælpere.

Den gamle Jørgensen sagde ofte: „Det gælder om at blive til Velsignelse“, og det var ogsaa det, udtrykt paa en lidt anden Maade, deres Børn vilde.

Mange af de Mænd, der førte Grundtvigs Tanker ud i Livet, var akademisk uddannede,

men de foretrak et jævnt og muntert, virksomt Liv paa Jord i Stedet for at være aristokratiske Embedsmænd, som der før i Tiden var saa mange af. De vilde leve med i Folkets Liv.

Naar vi taler om at elske Fædrelandet, maa vi tænke paa, at Hovedsagen i Fædrelandet er Folket. Danmark er en Gave, Folket har taget i Arv, ligesaa Sproget, Flaget og alt det, vi ejer af aandelige Skatte. Lærere og Præster og Opdragere har den Gerning at forvalte den Arv og overbringe den til Slægten, og jeg vil ønske, at alle I, der gaar ud fra Skolerne i Høng for senere at faa Eksamen ved Universitetet, eller som paa anden Maade faar en Gerning at gøre, ogsaa vil forstaa at leve med i Folkets Liv og gøre en Gerning til Folkegavn „Med Øjet som det skabtes himmelvendt, lysvaagent for alt stort og skønt heneden“.

Da vi efter min Mands Død skulde finde en Forstander til Gymnasiet, søgte vi efter en, der kunde føre Skolen videre i samme Aand som hidtil, og jeg tror, at naar Forstander Monrad og hans Hustru tog imod Stillingen her, var det, fordi de ogsaa havde taget Trangen til at virke til Folkegavn med hjemme fra, og jeg ønsker dem Lykke til Arbejdet, og saa til Slut ønskes alle Aarskriftets Læsere en glædelig Jul og godt Nytaar fra

INGEBORG MUNK.



Med Røde Kors ind i den russiske Zone

Stud. med. Carl Krebs fortæller:

DE 5. MAJ befandt der sig her i Landet adskillige Tusinde Russere, som var ført herop af Tyskerne. Røde Kors fik overdraget Arbejdet med at sørge for dem, indtil de kunde blive sendt hjem. Der blev bl. a. oprettet et Lazaret paa Sct. Josephs Hospital i Aarhus, hvor der i August, da Hjemsendelsen skulde finde Sted, foruden andre Nationaliteter var ca. 50 syge Russere. Det blev nu ordnet saaledes, at Dr. Strunge, der ledede Afdelingen, skulde tage med Transporten med Frk. Viltoft og mig som Assistenten.

Til Turen fra Hospitalet til Banegaarden havde vi faaet stillet en stor Bus til Raadighed, og da Afrejsens Dag kom, begyndte vi at bringe Patienter ned i Bilen. Vi havde faaet dem alle ned i Bilen paa nær een, en stor, kraftig Fyr, der havde en Depression. Medens vi stod nede ved Bilen, lød der pludselig et enormt Spektakel oppe paa 1. Sal. Da vi kom derop, fandt vi Fyren liggende, svømmende i Blod med en Flok ophidsede Polakker omkring sig. Det viste sig, at Russeren, der var godt fuld, havde fundet ud af, at alle de forbandede Polakker, som han sagde, skulde udryddes, inden han tog hjem. Han havde faaet fat i en Brødkniv, som han havde slebet spids og skarp som en Barberkniv, og den var han kommet farende med og skulde til at myrde pløs. En af Polakkerne sad og drak Mælk af en Flaske, og med denne lykkedes det ham at slaa Russeren i Gulvet og afvæbne ham.

Ved første Øjekast saa Russeren meget medtaget ud, men ved nærmere Eftersyn viste det sig, at det kun drejede sig om et flækket Øjenbryn, og at det, der flød paa Gulvet, var mere Mælk end Blod. Vi fik ham lappet sammen, og efter en beroligende Indsprøjtning blev han bragt ned i Bilen. Vi kørte saa ned paa Banen, hvor der var reserveret en Vogn til os. Her kom Politiet med en anden Russer, som de havde hentet paa Sindsygehospitalet i Risskov. Ham skulde vi faa megen Fornøjelse af, men derom senere.

Da vi havde faaet installeret hele Flokken i Vognen, gik vi hjem for at spise, og da vi kom tilbage, viste det sig, at en eller anden havde anbragt Tomater og Agurker til hele Transporten, der var paa ca. 3000 Mand, i den Kupe, hvor vi skulde være. Vognen var i Mellemtiden blevet koblet til det øvrige Tog, saa vi fik fat i et Par Russere og bad dem sætte Grøntsagerne uden for. Dette gjorde de, men da jeg kom der ud et Kvarter senere, var der kun de tomme Kasser tilbage. Naa, saa slap vi for Vrøvlet med at dele.

Omsider kørte Toget og gik uden Ophold lige til Padborg, hvor Røde Kors trods det sene Tidspunkt (Kl. var ca. 24) stod klar med et Maaltid Mad; hver Mand fik en Portion varm Mad, et Glas Mælk og 3 Stykker Franskbrød med Ost. Desuden fik hver en Røde Kors Pakke med Mad til Turen ned igennem Tyskland.

Ved Ankomsten til Stationen var Russerne blevet budt Velkommen af en russisk Kapitan, der var ledsaget af en kvindelig russisk Officer, der talte udmærket Engelsk.

Hun bad om at se, hvad der var af syge, og vi viste hende derfor Vognen, hvor disse befandt sig. Dr. Strunge gik med, og et Øjeblik efter kaldte han paa mig og spurgte, hvor den tidligere omtalte sindssyge Russer var henne. En større Undersøgelse blev nu sat i Gang, og han blev ogsaa fundet. Han havde sat sig ned i Bagagerummet i en Bil, der holdt paa Perronen. Vi maatte løfte ham ud og skulde lige til at bære ham op i Toget, da han ikke selv vilde gaa. Nu optraadte den kvindelige Russer paa Scenen med Spørgsmaalet: „How can you prove he is a Russian?“ Jeg maa lige indskyde, at den Sindssyge nægtede at mæle et Ord, saa vi kunde ikke henføre til, at han talte Russisk. Russerinden mente, at det lige saa godt kunde være f. Eks. en Italiener eller maaske en Dansker, der vilde flygte ud af Landet. Vi vidste ikke, hvad vi skulde gøre og anbragte ham foreløbig paa en Bænk. Lidt senere kom en engelsk Major og sagde, at vi bare skulde læsse Fyren om Bord, naar Toget gik. Samtidig ordnede han vore Papirer, der bestod af et Visitkort med Dr. Strunges Navn. Majoren skrev sit Navn herpaa, og saa var det i Orden.

Toget kørte nu videre til Flensborg Banegaard, hvor vi holdt det meste af Natten. Hen paa Morgenstunden fortsatte vi endelig sydpaa, og desuden var der nu kommet en Deling engelske Soldater med, som skulde bevogte Toget. Jeg havde lagt mig til at sove, og da jeg vaagnede, var Toget midt over Kielerkanalen paa den store Bro, der i Spiral snoer sig over Kanalen. Den var mærkelig nok ganske ubeskadiget.

Næste Sted, vi gjorde Holdt, var i Neumünster, og her saa vi de første Eksempler paa Krigens Ødelæggelser. Ved Neumünster er der en udstrakt Rangerbanegaard, der var blevet bombarderet kraftigt af Englænderne i Krigens Slutfase. Det var vanskeligt at forklare, hvordan der saa ud, men hvis man kan tænke sig, at to store Personvagnar bliver sat ovenpaa hinanden og vredet et Par Gange, hvorefter man draperer dem med Skinner og Sveller, saa faar man en Anelse derom.

Her i Neumünster fik vi ogsaa det første Indtryk af Tyskerne. Dels saa vi Godstog fyldt med Flygtninge, og dels saa vi vore Russere more sig med at fodre de tyske Jernbanefolk paa en Maade, der mindede om en zoologisk Have. Naar der kom nogle Tyskere forbi, smed Russerne en Humpel Rugbrød ud af Vinduet. Selv naar det var ældre Tyskere, det drejede sig om, saa vi dem bogstavelig slaas om Sagerne.

I Neumünster var de fleste Russere steget af for at se paa Byen, og da Toget gik, var det et herligt Syn at se dem komme løbende i en hel Stime efter Toget. Jeg tror saamænd, at de kom med allesammen.

Hen paa Eftermiddagen naaede Transporten Lybæk og fortsatte efter et kort Ophold mod den russiske Zone, der ikke ligger langt fra Byen. Lybæk er ikke særlig medtaget af Krigen. Kun i Centrum ses der Spor efter Bombardementerne, der jo fandt Sted paa et relativt tidligt Tidspunkt. Fra Lybæk kørte Toget til den russiske Grænse og videre ind i den russiskbesatte Zone til en lille Station, Lüdersdorf. Her var der stillet Faner op med Inskriptioner og store Billeder af de russiske Ledere.

Vort Arbejde var nu at faa fat i en russisk Læge, til hvem vi kunde aflevere de syge. Han dukkede omsider op, men sagde blot, at vi kunde anbringe dem i Grøften ved Siden af Toget. Det gjorde vi, og der laa de endnu, da vi 4 Timer senere forlod Stedet.

Gennem denne russiske Læge fik vi et Indblik i, hvordan Russerne behandler Tyskerne. Vi havde lagt Mærke til, at han overalt, som saa mange af de andre Russere, blev fulgt

af en ung tysk Kvinde. Vi spurgte hende, hvorfor hun gik her og fik til Svar, at hun var, lad os sige en Slags Kone for ham. Yderligere Kommentarer er vist overflødige.

Bortset fra de Flag og Billeder, jeg tidligere har beskrevet, var der ingen Bekvemmeligheder for de hjemvendte Russere. Stedet var blot en stor Mark, hvorpaa der befandt sig 6—8 Tusinde Mennesker med alt deres Gods. Jeg snakkede med nogle af dem, og kom bl. a. i Snak med en Mand, der boede ved Baikalsøen i Sibirien. Jeg spurgte ham,



Saa fuldstændig er Ødelæggelsen.

hvad han ventede sig af Fremtiden. Tja, sagde han, nu skal jeg vel først nogle Aar i Koncentrationslejr, og hvis jeg saa lever, faar jeg vel Lov til at tage hjem til min Familie. Om der er noget som helst i det, han sagde, skal jeg ikke udtale mig om, men det undrede mig, at han vilde hjem under de Omstændigheder.

Da vi senere kom tilbage til Toget, viste det sig, at hver en Stump, vi havde med, Frakker og Tasker med Forbindsstoffer, var væk foruden Gardiner og andet løst Inventar i Kupéen. Vi fo'r ud til den nærmeste russiske Officer og forelagde ham Sagen. Først vilde han ikke have noget med det at gøre, men da han endelig skulde til at sætte sig i Funktion, begyndte vort Tog at køre. Vi maatte løbe bagefter og springe paa i Farten. Jeg naaede det først og kravlede op og halede i Nødbremsen. Den virkede ikke, saa jeg stillede mig hen i Vinduet og saa paa, hvordan Frk. Viltoft og Dr. Strunge klarede sig. Trinbrættet var i Hovedhøjde, saa det var sin Sag at komme op, især for Frk. Viltoft, der havde Kjole paa. Hun var standset op paa en Vejoverskæring, og da der

kom et Trinbræt forbi, lukkede hun Øjnene og sprang og landede paa Maven paa Trinbrættet, men med kom hun da, og ligesaa Dr. Strunge.

Vi var naturligvis rasende, dels over Tyveriet og dels over, at Toget var blevet sendt af Sted uden Varsel. Da vi kom til Demarkationslinien, gik vi hen til den russiske Leder paa Stedet og forklarede ham Sagen. Han var meget overlegen og afvisende, og først da vi begyndte at skælde ud, saa godt vi kunde, paa en Blanding af Russisk, Tysk og Dansk, hjalp det.

Dr. Strunge fik fat i en Telefon, ringede til Lüdersdorf og forlangte at tale med Kommandanten. Dette lykkedes, og Dr. Strunge krævede en Bil stillet til vor Raadighed, saa vi kunde komme tilbage, og endvidere forlangte han, at vore Ting skulde eftersøges. Enden paa det blev, at vi ikke kunde faa nogen Bil, men vi kunde tage Lokomotivet og dampe tilbage i det.

Som sagt, saa gjort. Vi besteg det største Lokomotiv, jeg nogensinde har set, og kørte af Sted til Lüdersdorf. Personalet paa Lokomotivet var Tyskere, og de syntes, det var en herlig Forestilling.

Da vi naaede tilbage, blev vi modtaget af nogle Skud. Ved nærmere Undersøgelse viste det sig dog blot at være en speciel Form for russisk Spøg.

Før vi begyndte Eftersøgningen, bad vi om noget Mad og fik udleveret 4 store Rugbrød og et Kræmmerhus Sukker. Hertil vil jeg bemærke, at Russerne ustandselig, medens de var i Danmark, havde klaget over Forplejningen, der virkelig var aldeles udmærket. Samtidig med, at vi fik disse Brød, fik vi at vide, at det var Officerskost, saa mon Klagerne var andet end Kværulanteri?

Nu gjaldt det om at faa fat i Kommandanten, men det blev vanskeligt. Han havde nemlig faaet fat i en tysk Motorcykel, som han laa og kørte rundt med ude paa Marken. Han var ikke til at faa stoppet, saa der var ikke andet at gøre end at vente, til Motorcyklen var løbet tør for Benzin. En venlig Sjæl opfordrede os til selv at begynde Eftersøgningen, men det var haabløst, for det vilde tage flere Dage at gaa det hele igennem. Vi gjorde opmærksom paa dette Forhold, og fik saa at vide, at det gjorde sandelig ikke noget, for det Tog, der holdt der, kørte først i Morgen. Naa! 5 Minutter efter gik omtalte Tog.

Omsider var Kommandantens Motorcykel løbet tør for Benzin, saa vi kunde komme til at tale med ham. Han gav nu Ordre til nogle Soldater, og lidt efter kom disse slæbende med to Tyskere, som skulde være Gerningsmændene. Han bad os følge med, saa vi kunde overbevise os om, at de blev skudt. Nu fik vi Mas med at forklare Russerne, at vi ikke ønskede nogen skudt, og at det forøvrigt ikke var noget videre, vi havde mistet.

Vi besteg nu vort Lokomotiv igen med de fire Rugbrød og Kræmmerhuset med Sukker, men uden vort Tøj.

Da vi kom tilbage til Lybæk, blev vi inviteret til Te hos Englænderne, og da vi kom tilbage til Toget, var Rugbrødet og Sukkeret forsvundet. Ak ja!

Til Slut vil jeg understrege, at disse Ting er oplevet under Forhold, der er alt andet end normale, saa man skal være endog meget forsigtig med at drage nogen Konklusion ud fra de her beskrevne Hændelser.

CARL KREBS.
(Aargang 1943.)

Tolk i Berlin

Stud. med. vetr. Anders Holm fortæller i Fortsættelse af sine Oplevelser i Fjor:

SIDEN TYSKLANDS NEDERLAG er der nu gaet halvandet Aar, og endnu er det ikke muligt at opnaa Rejsetilladelse derned ad sædvanlig Vej. Som Forholdene var dernede sidste Vinter, var det absolut heller ikke noget velegnet Turistland. Derimod var der en Lejlighed til at lære det tyske Folks sande Væsen at kende under de haarde Trængsler, det gennemgik.

I Slutningen af 1945 blev der meddelt den danske Hærs Mandskab, at det var muligt med Krigsministeriets Tilladelse at opnaa Stilling som Tolk i den britiske Rhinarmé. Jeg meldte mig straks og efter en Prøve i Tysk og Engelsk hos den britiske Militærmission paa Vesterport i København, blev jeg antaget. Jeg skal i det følgende forsøge at give et Par Træk af mine Oplevelser i det tidligere saa stolte Nazi-Tyskland.

Den 21. Januar blev jeg kaldt til Vesterport, og samme Nat afgik der Særtog til Hamborg med det andet Hold danske Tolke til Tyskland. Fra Hamborg gik Rejsen siden til Münster, der ligger ved Ruhromraadet. I Lippstadt, der ligger 80 km fra Münster, er der Træningscentre for hele den engelske Rhinhær, og her uddannedes Soldater fra alle Vaabenarter saavel som Tolke. Denne Skole var en Slags Korporalskole og var indrettet i en tidligere tysk Flyverkaserne. Det var en kort, men haard Skole for os Tolke. Om Morgenen engelsk Ekcersits og militær Anstand, afbrudt af Undervisning i den engelske Hærs Ophugning og senere paa Dagen Oversættelse af tyske Dokumenter til engelsk og omvendt. Desuden lærte vi at finde Vej efter engelske Kort, og to Gange om Ugen var der „Retssager“, hvori Skolens Elever og engelske Officerer spillede Rollerne som Varulve, Dommere og sidst og ikke mindst vanskeligt Tolke. Efter tre Ugers Forløb blev Prøvernes Udfald bekendtgjort, og ca. 75 pCt. af Tolkene bestod Prøven. Jeg var blandt de heldige og fik udleveret de to Striber, der kendetegner en engelsk „corporal“, og Dagen efter blev vi udsendt til vore Afdelinger. Jeg blev attachederet 30. Corps og underlagt 130. Brigades Hovedkvarter. 30. Corps Mærke, et sort Vildsvin paa hvid Bund, er vel bekendt for de fleste. Da jeg havde arbejdet der en Maaned, blev jeg udnævnt til „sergeant“ og flyttede med Brigaden til Berlin. Forinden havde jeg faaet et meget sørgeligt Indtryk af Tilstandene i Tyskland. Det var midt paa Vinteren, og Sulten raserede. Fra Tid til anden havde jeg besøgt Storbyer som Braunschweig, Magdeburg, Hamborg og mange andre, men det værste Indtryk gjorde uden Tvivl Hannover. Det var som et Slags Sodoma. Alt Ruiner, Snavs og Haabløshed, magre Børn i Jordhuler og gamle Mennesker, der var saa udtærede af Underernæring, at de kun med Møje kunde gaa. I Münster var det mere ligetil. Stod man ved Ruinerne af den tidligere saa imponerende Domkirke, kunde man se ca. 1½ km i alle Retninger, uden at et helt Hus spærrede for Udsigten. Tolkeopgaverne var meget afvekslende og ofte ret vanskelige. Hel-

digvis var Englænderne klar over det sidste Forhold, og Opgaverne var en kort Tid i Begyndelsen overvejende af iagttagende Karakter, men senere var jeg Tolk ved Forhør og i Retssager samt Bindeled imellem Besættelsesmagten og de tyske Myndigheder. For en Begynder falder de engelske Dialekter, Skotsk og Wallisisk vanskelige, og Plattysk kunde ligeledes volde Besvær. Efter Ankomsten til Berlin blev jeg stillet til Disposition for Militærpolitiet og medvirkede ved Natpatruljerne i de sønderskudte Gader. Hveranden Nat deltog jeg i saadanne Patruljeringer af alle de tyske Politistationer i Zonen samt engelske Fødevarerlagre, der til Trods for deres enorme Omfang var saa utilstrækkelige. Patruljeringen foregik i Panserbiler, da Befolkningen paa Grund af Sulten kunde foretage desperate Handlinger. Desuden var der hver Nat Mord særlig i Tiergartenkvarteret. Det kan synes en meget let Opgave for en Tolk at sidde i en Panserbil, men det var Tolkens Opgave at finde Vej imellem Ruinerne, da Gadeskiltene ikke blev hængende, dengang Husene ramlede sammen. Naar dertil kommer, at det eneste Udflugt var en smal Revne foran, kunde det ikke undgaas, at vi et Par Gange kørte galt og kom ind i den russiske Zone, hvad der ikke var os tilladt, og saa var vi ikke længe om at komme ud igen. Ved saadanne Patruljeringer var der altid 5 Soldater bevæbnede med Maskinpistoler i hver Panserbil, og en Officer, der ledede Styrken. Ved Hjælp af Radio var der hele Tiden Forbindelse med Hovedkvarteret. Af Tyverier forekom der flere hver Nat, ofte var det mindreartige, der forgreb sig paa Depotterne. En enkelt Gang blev vi beskudt fra Baghold. Men Pistolkugler udretter ikke ret meget mod Panser. Om Dagen maatte jeg saa paa Skift med to hollandske „sergeanter“ forrette Tjeneste paa et Kontor for civile Anliggender.



Ruin — og dog beboet.

Tyskere, der søgte Arbejde ved Militærregeringen, havde „tabt“ deres Rationeringsmærker eller anmodede om Tilladelse til at tømme Skraldespandene ved Lejren o. s. v. Det var et ganske almindeligt Syn at se en Tysker rode rundt med en Pind i Skraldespandenes Indhold for om muligt at forøge sin Levnedsmiddelration med Brødrester.

Madmæssigt leves der ikke i noget Slaraffenland i den engelske Hær. Det er ikke blot Tyskerne, der maa undvære. Paa Restaurationerne for Underofficerer fik vi et Maaltid Mad og kun een Portion, gerne „corneed beef“ eller Lammekød med Kartoffler; men som Dessert Ris med Abrikoser, Svedsker og Ananas. Paa disse Restaurationer var der som Regel rigeligt med Spiritus af de bedste Mærker. For Whiskyens Vedkommende oftest „White Horse“ eller „Black and White“. Foruden disse Goder fik jeg rigeligt med Tobak og Cigaretter. Den ny Hær har opbygget et enestaaende „Welfare“ System. Dels igen-

nem NAAFI, som er en Organisation, der opretter Thesaloner overalt i det britiske Verdensrige, hvor der findes Garnisoner, dels den almindelige „Welfare“ Organisation, der sørger for Troppernes Underholdning. Ofte kom der Kunstnere fra West-end med Flyvemaskine for at optræde for Tropperne. Dertil kom, at vi havde fri Adgang til de andre Zoner undtagen den russiske, medens Russerne havde fri Adgang til vor. Jeg opnaaede dog syv Gange at faa Tilladelse til at besøge den russiske Zone. Karakteristisk er, at Russerne har sat Mænd, Kvinder og Børn til at skrabe Mursten rene. Paa det Punkt ligger de saa afgjort foran. I den amerikanske Zone kunde man i Klubberne se Kunstnere optræde og i deres Biografer se de samme Films, som gik paa Broadway. Morsomt var det,



Gadebillede 1946

at de amerikanske Soldater i Stedet for at skrive hjem indtalte en Grammfonplade, og ti Dage senere kunde Familien i Amerika faa en frisk Hilsen fra deres Soldat.

En særlig interessant Oplevelse havde jeg, da jeg sammen med et Selskab af engelske Officerer og Underofficerer fik forevist Hitlers Rigskanselli, der er en overmaade pompøs Bygning, som staar næsten ubeskadiget. Rigskanselliet ligger i Wilhelmstrasse i den russiske Zone. I Parken foran Kanselliet besaa vi den Bunker, hvori Hitlers formodede Lig fandtes. Den var ca. 15 m dyb, og en russisk Officer viste os Hitlers samt Eva Brauns Værelser og i en mere højtliggende Etage det Betonrum, hvor man fandt Liget af Goebbels og hans Familie. I en Betongrav udenfor Bunkeren blev vi forevist det Sted, hvor man fandt det, som man regner med, var de sidste Rester af Føreren. Nu var der kun en stor mørk Plet mod den hvide Betonvæg. Som bekendt blev Liget overhældt med Benzin og antændt. I Midterpartiet af Hovedfløjen ligger Hitlers private Modtagelsessalon. Den er paa Størrelse med en Svømmehal og maa have gjort et vist Indtryk paa den besøgende i Hitlers Velmagtsdage. Nu er næsten alt ødelagt af russiske Soldaterstøvler, og Verden mister intet derved.

Mit Ophold i Tyskland kom til at strække sig over et halvt Aar. Jeg blev mødt med saa megen Venlighed fra Englændernes Side, at det grænsede til det utrolige, skønt deres

Kendskab til Danmark var begrænset til dansk Smør og Bacon, H. C. Andersen og saa den Kendsgerning, at København var Hovedstaden i Sverige. I Begyndelsen undrede Tyskernes Venlighed og Høflighed mig meget; men saa tog jeg det Baand af Skulderen, hvorpaa der stod, at jeg var Tolk i den engelske Hær, og fik saa et andet Syn paa Sagen. Overfor Besættelsesmagterne var Holdningen krybende, men naar man lyttede en Smule til Samtalerne i Undergrundsbanerne, saa fik man andet at høre. Værst gik det ud over Russerne, der saa afgjort er de mindst populære, vel ikke uden Grund. Samfundssind er der intet, der hedder. Jeg har aldrig set saa mange Pelskaaber som paa Kurfürstendamm, og jeg haaber aldrig mere at skulle se saa mange sultne Børn, som jeg saa overalt. Tysklands eneste Chance er en ny Krig imellem Sovjet og Vestmagterne, sagde 80 pCt. af de Tyskere, jeg talte med om det Emne. Næsten alt Arbejde ligger stille, der er Tusinder af Fabriksskorstene i Berlin, jeg har aldrig set Røg fra en eneste. Eet staar mig klart, at ud af alt dette kan der kun komme nye Stridigheder, nye Konflikter, og et stærkt Fællesstyre fra de Allieredes Side er vel den bedste Løsning af Problemet; men dertil mangler der den rette Samarbejdets Aand disse Lande imellem.

ANDERS HOLM.
(Aargang 1945.)



Besöket i Höng

Mina intryck av dansk skolungdom

Det er Red. en Glæde at kunne bruge nedenstaaende Bidrag fra Lektor Volmar Bergh, Helsingfors, der som „Norden"s Rejselærer aflagde os et særdeles vellykket Besøg i Februar.

På anmodan av rektor J. H. Monrad skall jag försöka ge några intryck av mina besök i danska skolor och tänker då närmast på mitt två dagars besök i Höng, eftersom denna lilla hälsning är avsedd att ingå i Höngs Studenterkursus' årsskrift. Jag besökte Höng den 15—17 februari 1946. Jag visste på förhand ingenting om Höng och kände ingenting om för Danmark vanlige studentkursus, ty varken i Sverige eller Finland har vi något motsvarande. I dessa båda länder saknar ungdomen, som av en eller annan orsak från sina tidigsta år icke blivit delaktig av högre läroverks undervisning, möjlighet att genom koncentrerade studier vid några studentkursus nå en akademisk examen. Detta var således för mig alldeles nytt.

Höng gjorde på mig vid första ögonkastet ett högst opersonligt intryck, liksom typiska stationssamhällen plär göra. Över en liten dansk stad vilar ofta en särpräglad stämning. Det är gammal och ny kultur sida vid sida. Urgamla korsvärkshus med fönster så tät, att väggen ar nästan ett ende fönster. Avståndet mellan fönstren är verkligen minimal. Och sedan dessa tegeltak, brant uppstigande strax ovanför fönstren. Om man tittar in genom porten, ser man ofte en idyllisk trädgård och små, små hus omgivande en liten gårdsplan. Gatorna svänga i mer eller mindre bågformiga cirklar, liksom de följt en gammal ringmur. Och sedan mitt i byn en urgammal kyrke i en lummig park. Vilken idyll är icke en småstad som Middelfart, Maribo eller Nakskov. Av detta slag är Danmark rigt, betydligt rikare än något annat nordiskt land. Men ett danskt stationssamhälle verkar betydligt kargare och stramare. Det är sakligt och opoetiskt — oftast en enda gate liksom i en stad. Husen ligga mer eller mindre tätt uppradade på begge sidor om bygatan, ofta byggda i en ganska opersonlig stil, och Höng gjorde intet undantag.

Jag var således litet osäker över, vad denna by kunde erbjude av intresse. Men redan det första intrycket i kursusbyggnaden skingrade den förnimmelsen av opersonlighet, som byn ingivit mig. Jag fann att rektorshemmet ingav en känsla av trivsel och en till-

talanda gammal kulturtradition. Vid sammanträffandet av de övriga lärarne kunde jag till min glädje konstatera en loyal samarbetsanda och ett stort intresse för uppgiften. Alla dessa lärare bildade en enda stor familj. Men eleverna, som jag hade sett gå ut och in, hade jag tillsvidare intet bestämt intryck av. Jag kunde blott finna, att de var äldre och liksom mera landsbetonade, än jag varit van vid läroverken i Sverige och Fin-



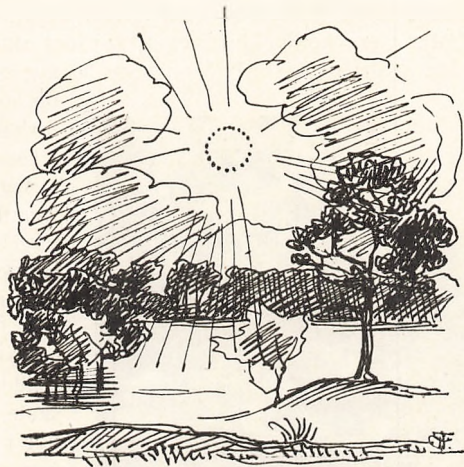
Det gamle Ting- og Arresthus i Høng.

land. Jag kunde lika väl tro, att jag så omkring mig gossar och flickor i en folkhögskolemiljö. Skall dessa studera alla de ämnen, som krävs till studentexamen? Jag fann kort sagt en atmosfär av en oförfalskad och sund lantlighet om de flesta av dessa elever. Den typisk stadsbetonade liksom litet flabbiga biograf- och restaurantmentaliteten fann jag intet spår av. Och så väcktes min sympati för denna ung-

dom, som kanske från ett strängt och ensformigt arbete dragits till studierna och strävade att nå en akademisk grad. Och när vi sedan samlats i samlingsalen och jag under den förste sången kunde iaktta på närmare håll dessa unga flickor och gossar, kunde jag förnimma allvaret i dessas strävan inför den svåra uppgiften koncentrera sig för studierna. Jag kände också glädje över att till denna ungdom bringa en hälsning från Finland, från detta land, som lag så långt och kanske var ganska främmande för mina åhörare. Men jag måste strax konstatera, att en mera lyhörd och intresserad åhörarkrets kunde jag icke önskat mig. Liksom jag omfattat dessa ungdomar med förtroende, kunde jag så småningom besjålas av en stor sympati för deras stora mottaglighet och allvar inför de ting som mitt anförande kunde bringa dem. Det blev för mig kort sagt en rik upplevelse att konfronteras med denna ungdom. Man kunde finna, att den av fri vilja och med bästa föresats gått in på den bana, som skulle föra dem till deras examen. Alla dessa ungdomar skulle med tiden bli goda kulturskapande, samhällsupbyggande individer i danskt statsliv. Det som gjorde mig glad åt mitt besök i Høng var förnimmelsen av att eleverna och lärarna vid studentkursus allesammans bildade en stor familj. Jag fick en värmande känsla av ett stort och gott hem, där alla sammansvetsats till ett gemensamt arbeta för ett gemensamt mål. Detta är en stor fördel med sådana internat,

som i Höng, att allt det kyligt likgiltiga mellan lärare och deras elever bildats till ett förtroligt kamratskap. Och emellan eleverna bör tillika utvecklas ett gott kamratskap och en vänskaplighet, som vara långa tider framåt, hur olika elevernas öden i framtiden än kunna gestalta sig. Vid ett studentkursus med internat som i Höng, bör också det individuella hos varje elev kunne vinna ett större beaktande än vid läroverk av den allmänne typan. Hela studietiden kan sålunde bli synnerligen utvecklande för personligheten hos varje elev. Med känsla av stor respekt och sympati skiljdes jag från mina nyförvärvade vänner. Höng var icke längre för mig ett opersonligt stationssamhälle utan en kulturhård, där det gamla Danmark, det eviga fäderneslandet och dess minnen, dess ande och kulturskapelser utgjorde inspirationskällan i arbetet till det unga släktets bästa. Där skapades et stycke av morgondagens Danmark.

VOLMAR BERGH.



Et Aar er gaaet ...

ET AAR ER GAAET siden sidst — det 33. i Skolens Historie, det første siden Krigens Afslutning. Og en taaget Novemberdag skal man igen til at lade Aarets Begivenheder passere Revy, „de store med de smaa“. Mon ikke Tiden siden forrige Beretning vil staa som „Aaret derpaa“, i nogen Grad præget af Dagligdagens Tømmermænd ovenpaa Festrusen i Fjor. Vi havde ventet os det hele meget bedre, end det er blevet. Men endda er det gaaet. Efterhaanden er vi kommet ind i en god og rolig Arbejdsrytme, og ogsaa den har sin Charme, som Fri- og Festdagene havde deres. Men saa store Begivenheder som i Fjor kan Skolelivet ikke melde om. Og det er saadan set godt det samme.

I ELEVTALET bebudede vi Fald allerede i sidste Aarsskrift. Det voldsomme Tilløb af Elever i 1945 maatte være konjunkturpræget, saa det skulde gaa mærkeligt til, om vi ogsaa i Aar skulde naa over de 100. Vi naaede 50 nye og 41 gamle, altsaa tæt



Sommeridyl.

op derimod. Der er i Aar forholdsvis flere i Afgangsklassen end i Fjor, men færre i Begynderklassen. For den fremtidige Tilgang har vi i Regelen et godt Barometer i Højskolernes Elevtal. Hovedparten af vore Elever kommer jo fra lignende Befolkningkredse som dem, der sender deres Børn paa Højskole. Og de fleste Højskoler har i Aar en Del færre Elever end i Rekordaaret i Fjor. De høje Lønninger i Erhvervene faar Folk til at betænke sig. Hvis Eleverne ikke kan faa en god Understøttelse, bliver Opholdet let for dyrt, især da hvis ens Plads derhjemme skal udfyldes af fremmed, lønnet Arbejdskraft.

Nogle af de samme Betragtninger gør sig formodentlig ogsaa gældende for vore Elevers Vedkommende. Det er ikke blevet billigere at gaa paa Skole, men Understøttelserne er kun i ringe Grad fulgt med op, da Statens Tilskud til Kursus ikke er blevet forbedret siden 1927. Dog er der i denne Forbindelse al mulig Grund til at takke Holbæk Amtsraad, fordi det til alle Elever hjemmehørende i Holbæk Amt har bevilget en Understøttelse lig med Forskellen mellem selve Skolepengene hos os og Taksterne paa en Statsskole. Bevillingen, som ogsaa Stenhus Kostskole nyder godt af, har den meget fornuftige Motivering, at Amtets Elever ikke skal undgælde for, at der ikke i Amtet findes en offentlig højere Skole. Det er i al Stilhed noget i Virkeligheden fuldstændig epokegørende i dansk Skolepolitik, der hermed er sket. Det er de ellers saa omstridte „flydende Skolepenge“, der er indført, det altsaa, at det ikke skal være dyrere at gaa i en privat end i en offentlig Skole.



Frk. Pihl.

Holbæk Amt har her vist sig som et Foregangsamt, hvad der tjener Amtsraadet til Ære og mange af vore Elever til Gavn.

Hvordan Elevtallet vil blive i Fremtiden, kan ingen naturligvis sige noget bestemt om. Men er Højskolebarometret at stole paa, staar det paa nedadgaende. Endnu i Aar har vi Im delt i a og b. Den sidste læser dog Fællesfag sammen med Ins.

I LÆRERPERSONALET er der ikke sket Forandringer i Aar. Frk. Pihl underviser i Latin og Fransk, Frk. Humlum og Hr. Nørrestet i Engelsk, Tysk og Dansk, Hr. Ingwersen i Naturhistorie og Fysik, Hr. Eriksen i Matematik, Kemi og Fysik, og undertegnede har Historie og Oldtidskundskab. Medens det i Fjor var Eleverne, der i udstrakt Grad maatte forsømme, er det i Aar Lærerne, der har maattet holde Sengen. I Foraaret Hr. Eriksen og i Efteraaret Hr. Ingwersen. Ellers har Lærerpersonalet været mærkelig forskaanet for Sygdomme. I hele min Tid er det først nu, at vi har maattet søge Vikar. Til Gengæld viste det sig ogsaa at volde meget store Kvaler. Vikarer findes ganske simpelt ikke. Vi har da klaret Situationen ved gensidigt at vikariere, for saa senere at afgive det tilsvarende Antal Timer, saaledes at Balance til sidst naas. Trods Skema-besvær gaar det. I begge Tilfælde fik vi dog til sidst efter længere Tids Leden med

Lygte en Vikar, cand. mag. *Tonder*, Risskov, for Hr. Eriksen og cand. mag. *Kjellerup*, København, for Hr. Ingwersen. Vi siger dem begge Tak for Haandsrækningen.

Er Lærerbjælp svær at skaffe, har det knebet endnu mere med Hjælp i Køkkenet, her som andre Steder. Mest i Sommerhalvaaret. Men det gik, dels ved Hjælp af Konehjælp,



Hr. Norrestet.

dels ved Elevhjælp. Der meldte sig for en Uge ad Gangen to paa et Morgenhold og to paa et Eftermiddagshold. For at det ikke skulde kaldes Misbrug af Hjælp, blev der givet samme Timebetaling, som Konerne fik. Der meldte sig altid nok, baade af Dreng og Piger. De var lige ferme, og ikke mindst Drengene har vældig godt af noget Husmoderarbejde — for deres fremtidige Kones Skyld.

UDFLUGTER OG EKSKURSIONER begynder det at lysne en lille Smule for. Man kan da mærke stor Forbedring i Toggangen, og det er til igen at leje Rutebiler. Samlede Cykleture kan

derimod endnu ikke lade sig arrangere. — Med Toget var vi i Fjor i Slagelse til Kommunens Skolekoncerter, tre ialt, med lødige klassisk og moderne Musik, forud forklaret af Adjunkt *Haase*, Slagelse. Det var arbejdsløse Musikere, der spillede, dirigerede af *Sv. Chr. Felumb*, *Arne Hammelboe* og *Lavard Friisholm*. Selv om de nok gaar over Hovedet paa en Del, er disse Koncerters Værdi meget stor for Tilhørerne, hvoraf kun et Faatal har haft Lejlighed til at overvære Orkesterkoncerter. Der er god Grund til at være Slagelse Kommune taknemmelig for det Initiativ, den her har udvist. Ventetiden inden Koncerterne blev udfyldt med Besøg paa „*Soro Amtstidende*“s tekniske Afdelinger eller Biografforestillinger.

Pr. Ben har vi været ved Tissø første Lørdag efter Sommerferien og en Snetur en dejlig Solskinsmorgen i Januar.

Og saa kom Rutebilerne i Gang igen til Udflugt. Og det var godt, vi havde dem til Trælleborgturen, for det øsregnede hele Tiden. Men Turen kunde altsaa gennemføres, nemt for os i Bilen, med mere Besvær for den lille Flok Cyklister. Fra Trælleborg kørte vi i Aar videre til Slotsbjergbyhøjene, hvor Mag. *Andersen* fra Nationalmuseet lod Udgravningerne fortælle Højens interessante Historie, fra de øverste Lag med Rester af Galgebakke og henrettedes Skeletter til de nedre Lags vældige Stendynger.

SPORT OG GYMNASTIK forekommer det mig har ligget stille i det sidste Aar. Badminton er sikkert det, de fleste har dyrket regelmæssigt i Vinterhalvaaret. Foraar og Efteraar er der mere Gang i Fodbolden med Landsdelskampe. Jyderne vandt, selvfølgelig, vilde de selv sige. Terrænsporten er ogsaa gaaet i sig selv, eller rettere, den har udviklet sig til det, den vel ogsaa i Krigens Tid stræbte efter at blive, en Hjemmeværnsforening. Skolens Medlemmer af Hjemmeværnet udgør i Øjeblikket en Deling under Holbæk Amt.

MØDER har der som sædvanligt været mange af — Møder udenfor Skolen, navnlig paa Husmandsskolen. I Erkendelse af, at det ikke mindst for Gymnasiaster er af Vigtighed at faa Udsyn og Indblik i andet end Dagligdagen, har vore Elever faaet Adgang til meget godt til Favoritpriser. Af Møderne gad jeg vide, om ikke særlig de socialpolitiske Aftener i November fangede manges Interesse. Idéen er ogsaa god, at lade kyndige Folk fra forskellige Partier paa saglig Vis gennemgaa aktuelle Spørgsmaal med Forespørgsler og Diskussion bagefter. Om hjemlige Møder arrangeret af *Erania* fortælles andetsteds.

BESØG kommer der en Del af i Aarets Løb. Jeg tænker ikke saa meget paa dem, der kommer her paa Embeds Vegne som Faginspektører og Censorer. De faglige Medhjælperes Besøg var i Krigens sidste Aar sparsomme, og heller ikke i Fjor kom de hyppigt. Det drejede sig kun om Matematik, Fysik, Engelsk og Historie, hvor min egen Gymnasietids Historielærer, Dr. *Fussing* for første Gang var paa Besøg. Blandt Censorerne var en Del nye. Efter Krigen er den jysk-fynske Eksamenkommission nemlig blandet med den københavnsk-sjællandske. Af den sidstes Medlemmer har flere efterhaanden været her saa mange Gange, at de næsten er blevet som gamle Venner af Huset.

Ved Besøg tænkes især paa Besøg udefra. Det er et glædeligt Tidens Tegn, at vi har kunnet tage mod Gæster udefra igen. Gennem *Nordens* Skoleabonnement fik vi Besøg af Lektor *Volmar Bergh*, Helsingfors, der samtidig gæstede Real-skolen og Husmandsskolen. Lektor Bergh har i dette Aarskrift selv Lejlighed til at fortælle om sit eget Indtryk af Høng. Lad mig blot sige, at vi paa vor Side gennem et Par Dages Samvær, privat og i Skolestuen, med Gennemgang af finske Digte og en Beretning om Situationen i Finland selv, lærte en overmaade tiltalende Lærerpersone-lighed at kende.

Ogsaa af Norge fik vi et Indtryk gennem Skuespiller *Sigurths* Oplæsning af forskellig norsk Litteratur, fremført med en Styrke og Pathos, der



Volmar Bergh.



Tre Samfundsstøtter.



Saa store er Bodil og Karen Elisabeth nu.

ligger fjernt fra os Danske, men som gav et rent umiddelbart Indtryk af en betegnende Side af norsk Folkekarakter.

Vor gamle Bekendt, den tyske Emigrant, Bibliotekar *Rütting* gav en Dag en lang og spændende Beretning om sin Arrestation i 1942, sit Fængselsophold og Befrielsen gennem Tysklands Sammenbrud — en Beretning, vi ikke havde turdet haabe nogen Sinde at faa af *Rütting* selv, da vi først havde erfaret, hvordan Gestapo havde taget ham.

I Efteraaret gæstedes vi endelig i en fem Ugers Tid af Mlle. *Alix Kammes*, der i Sommer blev Student fra Strassbourg. Gennem *Alliance Française* var hun sammen med en Del franske Studenter kommet herop. Vi havde ventet at finde en forhutlet Stakkel. Det var nu langt fra Tilfældet. *Alix* viste sig at være spillevende, gennemintelligent og livlig. Det varede noget, inden hun kom paa Talefod — Engelsk? — med de Elever, hun boede paa Gang sammen med, men det hjalp. Og vi vil huske dette friske Besøg af en, der i Forvejen kun havde det Kendskab til Danmark, som kan gives af en hastig gennemlæst Leksikonartikel plus eet Foredrag, men som forlod det med i hvert Fald noget Kendskab

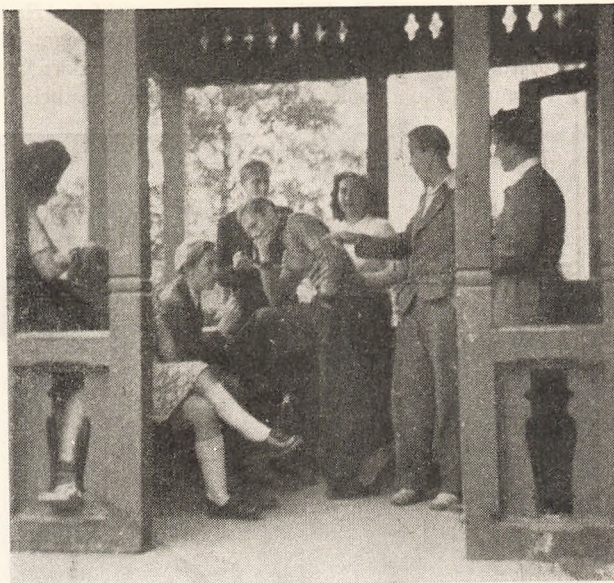
til en Del af Danmarks Ungdom. Vi havde haabet at kunne bringe et Bidrag til Aarskriftet fra Alix, hvor hun til Gengæld skulde have fortalt noget om fransk Ungdom. Hun havde sandelig oplevet noget i Krigens Tid. Elsass-Lothringen var jo indlemmet i Tyskland. Men hverken Artikel eller Billeder er naaet frem i rette Tid.

FESTER har været holdt i normalt Tal og i normalt Omfang, næsten da.

Ved Skolefsten først i December opførtes *Cronins „Guderne ler“*. Opgaven var noget større end sædvanligt, og baade Skuespillere og Instruktør, Hr. *Nørreslet*, var vist ved at segne under den, medens Forberedelserne stod paa. Vi var nervøse for Udfaldet, men det viste sig at være ganske uden Grund. — Se iøvrigt „*Erانيا*“s Beretning.

Ved Juleafslutningen talte i Fjor Pastor *Hoffmeyer*, Jordløse. Iøvrigt vekslede Aftenen med alvorligere og mere munter Underholdning, saadan som gamle Elever vil mindes det. De vil ogsaa kende den mere enkle Nyt-aarsmodtagelse med undertegnedes Gennemgang af Situationen ude og hjemme.

Martsprøverne skal ikke omtales under Kapitlet Fester — vel? Men de er nu engang blevet den nødvendige Gene-



Chancerne drøftes.



Det gav vist sig!

ralprøve paa den virkelige Eksamen. Denne sidstes Resultater vil vi ikke blære os af. Tværtimod. Ikke at det gik helt uventet, maaske noget, men de værste Anelser blev nærmest opfyldt. Og det var der fleres Kvotient, der ikke kunde taale. Hvorfor gik det saadan? At andre Skoler oplevede noget lignende, ja, hele Samfundet paa en Maade, er en



Studerholdet 1946 — de fleste af dem i hvert Fald.

ringe Trøst. Svaret maa være, at her mødte vi Festaarets Tømmermænd. Der var mange, der aldrig rigtig kom i Gang efter Befrielsesdagens Afslappelse. De var meget rare, disse Elever, men forbavsende ligeglade efter Opskriften, „gaar 'en, saa gaar 'en; og gaar 'en ikke, saa gaar 'en nok alligevel“. Et utroligt Antal Forsømmelser er det første Trin. Et dertil svarende Antal Huller det andet. En kort opblussende Energi redder Indstillingsprøven, saadan lige til. Derefter Dødvande igen. Og saa Eksamen med et daarligt Resultat. Naar nogle i en Klasse læser paa den Maade, kan de præge en hel Klasse med deres daarlige Arbejdsmoral. Det kan blive en ligefrem Skam at bestille noget, og det er ikke mange, der kan læse sig op i en kort Repetitionsferie. Nu skal det siges, at ikke alle lod sig smitte, heldigvis. Men altfor mange, saa med en Eksamensbedømmelse, der ikke mere tog Krigstidens Hensyn, maatte Eksamensresultaterne blive pauvre.

Paa Baggrund heraf er det mig en saa meget desto større Glæde at bemærke, at der i Aar saa at sige ingen Forsømmelser er, og derfor et bedre Arbejdstempo. Maatte Slutresultatet saa ogsaa blive et, man med Glæde og Stolthed kan omtale i næste Aarskrift. I Aar kunde man ved Afslutningen ikke undlade at tænke paa, hvad der kunde have

været naaet. Udadtil gik Afslutningen ellers, som den plejer. Vi vil give Ordet til *Soro Amtstidendes* Referent:

„I Gaar Middags afholdtes Afslutningsfest paa Høng Gymnasium. De nybagne Studenter havde Lørdag Aften en vellykket Udflugt til „Parnas“ og hængede sig nu glade og lykkelige med de hvide Studenterhuer paa Snur om de blomstersmykkede Borde.

Forstander *Monrad* hød Velkommen. Efter Middagen talte Forstander *Monrad*.

Forstanderen tog sit Udgangspunkt fra Drachmanns Ord: Held for den, der blev Student i den rette Tid. Der kan, sagde Forstanderen, ligge en Resignation bag disse Ord. Før første Verdenskrig skete der intet, og mange syntes, de levede i Andedammens Tid. Før sidste Verdenskrig var vi for mange, og der var ingen Muligheder. Tiden før 1914 bar Tryghedens Præg. Tiden før 1939 Utryghedens.

Ud fra Undervisningen i Oldtidskundskab fremdrog Forstanderen Skikkelser fra den græske Mytologi, der ad forskellige Veje søgte frem til det, de fandt var Lykken. Det rette Maal og den rette Indstilling maa ogsaa til. Kunst og Daad kræver stadig Staal. Der skal en personlig Indsats til. De unge gaar ind under Tidens Vilkaar, Afslappelsen efter Krigen. Vi maatte have Tid til at vænne os til Krigen, der maa ogsaa Tid til at vænne sig til dens Ophør. I 1928 lød det stadig til Ungdommen, at der ingen Brug var for den. Studenter af 1946 har en vældig Chance, der er Brug for jer, Verdens store Genopbygningsarbejde venter ogsaa paa jeres Indsats. Husk paa det svenske Ord: Fædrelandet bliver, hvad du gør det til. Lev ikke Livet saadan, at I lader staa til, men sæt jer et Maal og stræb efter det.

Man sang „Løft dit Hoved“, og derefter takkede *Mogens Sandbjerg*, I. G., Studenterne for godt Kammeratskab.

Student *Johan Kristensen* talte vittigt og smukt for Skolen, Forstanderparret og Lærere. Det var ikke den sorte Skole, men en menneskelig. Studenten udtalte Haabet om, at Høng Gymnasium maatte bevare sit frie og glade Præg og udbragte et Leve for Gymnasiet.

Man sang Jakob Knudsens Sang „Her rejses en Skole som mange før“, og derefter bragte cand. mag. *Esmann Eriksen* Studenterne en Lykønskning fra „Erانيا“s Bestyrelse. Taleren takkede Studenterne, navnlig Matematikerne, og udbragte et Leve for Høng.

Lærer *Madsen*, Slagelse, bragte Forældrenes Tak.

Forstander *Monrad* takkede ogsaa Studenterne, baade for Timerne, hvor „Gnisten“ havde været til Stede, men ogsaa en Tak for Timerne, hvor det modsatte var Tilfældet, og hvor Spørgsmaalet, om der var Fejl, der skulde rettes, meldte sig. Forstanderen takkede Skolens Lærerkæfter og rettede en varm Tak til Holbæk Amtsraad.

Derefter uddeltes Boggaaver. *Erich Massenbach* fik Foreningen „Norden“'s Gave:



Høngs nyeste Attraktion.

Islandske Noveller. *Kirstine Larsen* fik en Bog skænket af Boghandler Thorbek, og endelig fik *Inger Hansen*, Karsholte, en Bog.

Med *Erantiasangen* og „Der er et yndigt Land“ sluttede den smukke Afslutningsfest.“

Elevmødet var i Aar den sidste August og første September, altsaa næsten en Uge senere end i de sidste Aar. Meget rart paa en Maade at kende Eleverne lidt mere, inden



Anna set under en ny Synsvinkel



„Scott“ i flot Profil.

man skal til Fest med dem. Lørdag Aften talte Hr. Nørreslet om Huxley, navnlig hans Livsanskuelses Udvikling. Hvis jeg maa faa Lov til for en Gangs Skyld at give en Lærer Karakter og Vidnesbyrd, vil jeg sige, at det var et særdeles dygtigt Foredrag, der for de mere udviklede af Tilhørerne var i bedste Forstand tankevækkende og personligt præget. Om Høngsamfundet „Erania“s Generalforsamling efter Kaffen og før Underholdningen kan læses i Foreningsberetningen. Om Søndagen maatte den traditionelle Kamp mellem gamle og nuværende Elever aflyses, da Banen blev optaget af Turneringskamp. Om Eftermiddagen talte undertegnede ved Fællesmødet i Højskolens Sal om Jødespørgsmaalet. Før Aftensmad opførte Lærere og andre fra Husmandsskolen og Realskolen *En Søndag paa Amager* som Friluftsforestilling, og om Aftenen sluttedes af med Bal paa Hotellet.

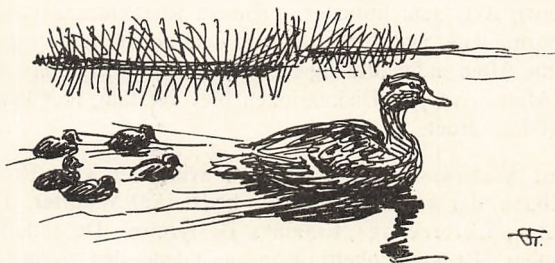
Med lige saa stor Spænding man i sin Tid, kun 14 Dage efter at være kommet hertil, imødesaa sit første Møde med Skolens gamle Elever — man kendte knap

nok de nye engang — med lige saa stor Forventning ser man nu hen til det. Og det var os en Glæde at se saa mange, der var i Aar, baade fra Forstander Munks Tid og fra vores Tid. At mødes med de gamle igen og høre, hvordan det gaar dem, det er det, der giver disse Dage deres særlige Stemning, en Stemning, jeg tror, man skal være gaet ud af Skolen for rigtigt at fatte. De Elever, der gaar her paa Skolen, kan maaske føle sig lidt til overs en saadan Dag, hvor det ikke som til daglig drejer sig om dem. Men deres Tid kommer ogsaa, og de skal som de andre være velkomne, meget velkomne, baade til Elevmøde og til Skolekomedie, selvom vi ikke udsender særlige Indbydelser til denne sidste.

OG SAA ER ET AAR GAAET. Medens Manuskriptet her bliver til, er der langt til Jul endnu. Den, der er voksen, gør slet ikke Forsøg paa at fremtrylle Julestemning endnu. Men hvis Trykkeriet kan holde, hvad det har lovet, saa skal Julestemningen nok have bredt sig, naar disse Linjer naar frem til dem, de er bestemt for. Altsaa tænker Red. sig syv Uger frem i Tiden og ønsker alle Høngsamfundet „Erania“'s Medlemmer en rigtig Glædelig Jul og et Godt Nytaar med Tak for mange venlige Hilsener i Aarets Løb. De glæder meget

Deres

A. T. OG J. H. MONRAD.



Fra „Erانيا“s Dagbog

3. November 1945: *Vellykket Non-Stop Underholdningsaften*. Aftenen indledtes med, at Radioteknikeren *Thomas Andersen* efter lang Tids Søgen fandt Høng Studiet, hvor *Bønløkke* optraadte som en hel Dahlerup og desuden var Aftenens Konferencier. Blandt de bedste Numre kan nævnes: Jazz-band (Harmonika og Klarinet) ved *Pyndt* og *Poul Sørensen* samt Parodi over Skars Stævnemøde ved *Grinder* og *Mau*. Stemningen kulminerede, da man Kl. 9 lod den store Bombe springe: Bal til Kl. 11. Resultat: Fuld Tilfredshed til det størst mulige Antal.

10. November: „Har man ttoppet, maa man dale“, siger Grundtvig. Saaledes ogsaa her Efter den store Succes Lørdagen i Forvejen kom der nu en Fiasko af DE store, idet Underholdningen, der bestod af *Grammofonmusik* (først Jazz- og derefter klassisk Musik), kun vakte liden Interesse. Der var svagt Besøg ved Begyndelsen. Hvad der var til sidst, er vist ikke værd at tale om. De fleste sad og spillede Kort i et Hjørne.

17. November: *Diskussion* over Emnet „*Det sønderjydske Spørgsmaal*“ med Redaktør *Refslund* fra Flensborg Avis som Indleder. Gennem Redaktørens Foredrag fik vi et levende Indtryk af Forholdene Syd for Grænsen, saa udmærket og gribende fortalt, at mange allerede samme Aften indmeldte sig i *Dansk-nordisk Ungdomsforbund*. Det eneste ikke helt gode ved Aftenen var, at Diskussionen blev ret tam, idet kun Forstanderen og *Bønløkke* ønskede at faa Ordet.

1. December: *Stor Klassekonkurrence* med en svimlende stor Præmie: 30 engelske Cigaretter til den Klasse, der kunde underholde bedst i 20 Minutter. De ophøjede Dommere var Forstanderen, Lærerne og „Erانيا“s Bestyrelse. De tildelte efter lang Tids Vaklen II ns. Præmien. Bedste Enkeltprestation ydede den verdensberømte *Samson*, der tryllede og drejede og snoede sig, saa man troede, at han lige pludselig vilde knække midt over. Da dette ikke skete, blev Aftenen meget vellykket.

8. December: Endelig kom Aarets store Begivenhed, den med Længsel ventede *Skolekomedie* med efterfølgende *Bal*. Aftenen indledtes paa Hotellet, hvor Hr. Monrad holdt Velkomsttale. Derefter opførtes *A. J. Cronins „Guderne ler“*, der under Hr. *Nørrestlets* dygtige Instruktion blev en straalende Succes. Alle de optrædende skilte sig saa godt fra deres Roller, at man knap kan fremhæve nogle frem for andre. Af de medvirkende husker jeg i Dag særlig *Kousgaard*, *Grete Jacobsen*, *Else Branning*, *Bente Møller* og *Jørgen Larsen*. Efter at det bragende Bifald var hørt op, gik vi „hjem“ og drak Kaffe, hvorefter vi fortsatte med Dans paa Hotellet til Kl. 10 og derefter paa Gynnasiet til Kl.

12. Til Slut takkede „Erانيا“s Formand Forstanderen og Nørreslet. Dernæst takkede Forstanderen Eleverne og Nørreslet, og til allersidst takkede Hr. Nørreslet Eleverne og Hr. Monrad. — Saa gik vi glade hjem.

15. December: *Generalforsamling.* — Mat Stemning — meget mat. Den ny Bestyrelse: Formand *Helge Refslund*, Næstformand *Vera Rasmussen*, Ordensmester *Pyndt Hansen*, Kasserer *Thomas Andersen* og Administrator *Sandbjerg*.

21. December: *Juleafslutning.* Udsmykning af og Juletræ i Spisestuen. Julestemning over hele Linien. Pastor *Hoffmeyer* holdt en Juletale og fortalte Historier. Bagefter underholdt *Pyndt* og *Poul Sørensen*, Fru *Nørreslet*, Hr. *Nørreslet* og Hr. *Esmann Eriksen*, der vakte stormende Jubel med en Historie om lille x og lille y. Desuden var der amerikansk Lotteri med Præmie Hjemrejse betalt og Hvem-ved-hvad Konkurrence. Sidst paa Aftenen forhøjedes vor Julestemning, nemlig da vi fik overrakt Hongsamfundet „Erانيا“s Aarskrift.

19. Januar 1946: *Politisk Diskussion* „Morgendagens Danmark“. Burde hellere have heddet „Nattesøvnens Danmark“ efter den Interesse, man viste Sagen.

15. Februar: Denne Aften havde vi Besøg af en *svensk-finsk Rejselektor* fra Helsingfors. Han læste svenske Digte op for os bl. a. *Sven Duva*. Efter Kaffen (Bordene var smukt pyntet i Anledning af Hr. Monrads Fødselsdag) fortalte Lektoren paa en indtrængende og gribende Maade om Finnernes fortvilede Forhold. Vi var alle enige om, at dette var en Aften, vi sent vil glemme.

23. Februar: Aarets næststørste Begivenhed: *Fastelavnsballet*. Læsestuen fungerede som Ølbar, Lærerværelset som Pølsebar og Spisestuen som en straalende pyntet Balsal. De fleste mødte i Udklædning, og paa et Øjeblik var Stemningen naaet op paa de store Højder for i Aftenens Løb at stige til det absolutte Maksimum. Kort sagt — en herlig Aften.

13. April: *Generalforsamling*, der om muligt var endnu mere mat end den foregaaende. Ny Bestyrelse blev: Formand *Vilmar Joensen*, Næstformand *Bente Møller*, Ordensmester *Greve Pedersen*, Administrator *Allan Nathansen* og Kasserer *Uffe B. Hansen*. Efter Generalforsamlingen steg Stemningen dog lidt, idet Hr. *Esmann Eriksen* og *Skar* sang et Par Gluntar, og idet *Boye* „foredrog“ en Fortælling for os.

24. August: Som saa ofte før foretog vi den første Lørdag i det nye Skoleaar en *Gaa-tur til Tissø* med Lærerstabten i Spidsen.

31. August—1. September: *Elevfesten* — se foregaaende Artikel samt efterfølgende („Elevforeningen“).

21. September: *Filmsaften*. Filmene var skaffet fra V. U. Derfor (!) ustyrlig kedelige.

28. September: *Diskussion* over Emnet „*Propagandaen og Samfundet*“ med cand. polit. *Skat Rørdam* (Aargang 34) som Indleder. Diskussionen drejede sig efterhaanden kun om Færøerne, om hvilket Emne Formanden for „Erانيا“ og Forstanderen tog en haard

Dyst. Det kunde være blevet den helt store Aften, hvis nogle af „Førsteklasserne“ havde deltaget i Diskussionen.

5. Oktober: *Fællestæsning*. Som sidste Aar valgte vi denne Gang et Stykke af Kaj Munk, nemlig „*Egelykke*“. Nørreslets Instruktion var Garanti for, at Oplæsningen blev „spillet“ saa godt, at Aftenen blev det nye Skoleaars hidtil bedste.



Grinder er lænket til Stedet.

vort Skoleblad „*Rostra*“ trykke paa Trykkeri. Desuden blev det besluttet at udsende første trykte Nummer af „*Rostra*“ til alle Høngsamfundet „*Erانيا*“s Medlemmer, som saa kunde tegne et Aarsabonnement.

Bladet vil forsøge at virke som „the missing link“ mellem tidligere Elever og Skolen, og jeg kan paa det kraftigste anbefale det til Høngsamfundet „*Erانيا*“s Medlemmer.

Tegn Abonnement paa „*Rostra*“, til Glæde for jer selv og til Opmuntring for Redaktionen.

26. Oktober: *Non-Stop Underholdning* med egne Kræfter. Størst Jubel vakte *Vagn Olsen* som „*negro*“, *Kaj Andersen* med sin Oplæsning af „*Tre Mænd i en Baad*“ og *Kurt „Øj“ Hansen*, der læste op af *Storm P. Samson* tryllede og fortryllede ganske Publikum. Som Rosinen i Pølseenden fulgte *Skærsilden*, der denne Gang var usædvanlig god.

2. November: Før Kaffe havde vi *Øvelse* i den ædle *Talekunst*. De fleste af dem, der besteg Talerstolen, rettede sig desværre efter det gode gamle Ord, der siger: „Tale er Sølv, men Tavshed er Guld.“ Kun faa som *Gunnar Larsen*, *Aage Jensen* og *Thusholt* havde Ordet i sin Magt. Efter Kaffe holdt vi „*Læsestuebal*“ — og da var alle glade.

— — —
Som Formand for „*Erانيا*“ vil jeg gerne benytte Lejligheden til at give en kort Redegørelse for „*Erانيا*“s nuværende Stilling. Sidste Aar ved denne Tid stod Foreningen højt.

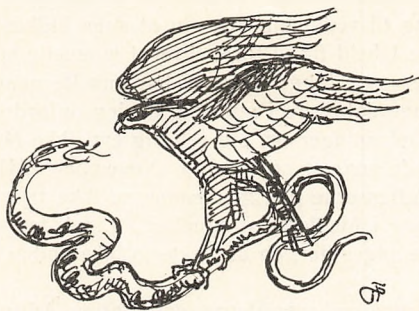
I Foraaret sank dens Renommé. Nu er „Erانيا“ efter en svag Begyndelse i det nye Skoleaar efterhaanden kommet op paa samme høje Stade som sidste Efteraar.

Hvordan kan vi saa sikre denne Standard, og muligvis naa endnu højere?

Det kan vi kun, *hvis* Lørdagsaftenerne bliver af en saadan Kvalitet, at alle vil se hen til dem med Glæde, *hvis* Eleverne bevarer den i Øjeblikket saa kraftige Interesse for „Erانيا“, og *hvis* man fra saavel Bestyrelsens som de menige Medlemmers Side vil gøre en Indsats for, at Foreningen kan blive det Sted, hvor man lærer sine Kammerater at kende, ikke som Skoleelever, men som Mennesker.

I saa Fald vil „Erانيا“ gaa en lykkelig Fremtid i Møde.

Uffe B. Hansen.



Fra – om – til gamle Kammerater

ALLEREDE OMKRING Foreningens Start kunde man høre Udtalelser som: „Skal der udsendes et Aarskrift, saa maa det indeholde noget om de gamle Gutter!“ Det var for at imødekomme saadanne Stemninger, at Bestyrelsen ved Generalforsamlingen foreslog at vælge nogle Aarsrepræsentanter, som kunde være behjælpelige med Indsamlingen af Materiale. Ved Elevmødet var ikke alle Aargange repræsenteret, men dog tilstrækkeligt mange til, at man mente at kunne udpege Personer, som havde Forudsætninger for og evt. ogsaa Lyst til at tage denne Opgave op. I enkelte Tilfælde er det sket, at man har foreslaaet Een, som endnu ikke er Medlem af Foreningen, men dette kan jo kun være en kraftig Opfordring til vedkommende om at søge indhentet det forsømte.

Paa Grund af forskellige Uheld fik vi først skrevet temmelig sent til Repræsentanterne, saa Fristen i Aar har ikke været lang; alligevel har enkelte naaet utroligt meget. Inden næste Aar haaber vi saa paa det store Fremstød, og jeg opfordrer hermed Medlemmerne til i det ny Aar at sende Oplysninger om sig selv og evt. Ikke-Medlemmer til Aarsrepræsentanten eller undertegnede snarest og inden 1. November 1947. God Arbejdslyst!

For at spare Plads er Adresserne paa Medlemmerne ikke trykt i Forbindelse med Oplysningerne, men skal søges i Medlemsfortegnelsen. Ligeledes maa Oplysninger om de seneste Aarganges Arbejde søges der, da de fleste jo ikke endnu kan give Stof til særlige Oplysninger.

Hermed følger saa Fortegnelsen over Repræsentanterne; Adresserne ses i Medlemsfortegnelsen; for Ikke-Medlemmerne vil vi være taknemlig for Oplysning om nøjagtig Adresse.

1921 Jack Petersen; 1922 Alfred Fly; 1923 Åge Fjalland; 1924 Kaj Larsen; 1925 Erik Halager; 1926 Mine Islev; 1927 Erik Larsen; 1928 Kr. Kold Jensen; 1929 Aksel Knudsen; 1930 Dagmar Simonsen; 1931 Erling Petersen; 1932 Henry Klostergaard; 1933 Hvidtfeldt Rasmussen; 1934 Thomas Rørdam; 1935 Edv. Nielsen og Lise Haslund; 1936 Carl August Sørensen og Orla Juul Petersen; 1937 Johs. Jørgensen; 1938 Høyer Jensen; 1939 Peter Hermansen; 1940 og 41 Palle Skov Petersen; 1942 Svend Christensen og Ernst Köhler; 1943 Torben Høyer; 1944 Peter Næsvang; 1945 Henrik Stryg; 1946 Erik v. Massenbach og Reiner Bønløkke.

P. B. V.

Esman Eriksen.

1921: (*Jubilæumsholdet*): *Hans Valentin Christensen* fra Høng, Kontormand i Rosario, Argentina, omkommet ved Automobilulykke i Rosario 1940.
Thorvald Elmquist fra Vordingborg, Fuldmægtig i et Forsikringselskab i København.

Aage Hjortenberg Kroll fra Skelskør, Grosserer i København, gift.
Ingrid Vig Jensen, Overbibliotekar i Esbjerg, ugift.
Johannes Kjeld Kristensen fra Sandby pr. Kundby, Sjælland, Navneforandring til Johannes Kjeld, cand. polit., Prokurist i Danske Lloyd, København, gift.
Otto Krogsgaard fra Lillevorde ved Aalborg, Tandlæge i Aalborg, gift.
Ejner Larsen fra Vaalse, Falster, Læge i Søllested, Lolland, gift.
Svend Aage Kroll Larsen fra Høng, Kontorist i Magistratens 3. Afdeling, København, gift.
Kristian Østergaard Madsen fra Krejbjerg-Solbjerg, Navneforandring til Mensberg, Læge i Durup, Salling, gift med Kamma From, København.
Anders Moseholt, Lærer i Aarhus, gift.
Harry Møller fra Falster, cand. jur., Manuduktør til Ejendomsmæglereksamen i København, ugift.
Hans Jakob Pedersen, siden 1938 historisk og politisk Kronikør ved Sorø Amtstidende med flere Blade (under Navnet Jack Pedersen), fra 1946 Medarbejder ved Dagbladet København og Agence Havas, ugift.

- 1923: *Margot Jakobsen* blev cand. mag. 1930 i Dansk og Tysk, gift 1931 med Ingeniør Gustav Mortensen (dim. Høng 24 eller 25), Adressen er ikke bekendt.
Thorvald Nielsen, mag. art. i Religionshistorie 1934, Adjunkt i Tysk ved Gl. Hellerup Gymnasium, fra 1937 Skolens Regnskabsfører, fra 1942 Faginspektør i Tysk ved Kbh.s kommunale Fortsættelseskursus. Adr. Tirshækvej 9, Vanløse.
Peter Tilgaard blev cand. theol. 1929. Han er Sognepræst i Grinderslev i Salling. Han har tillige studeret Tysk og Fransk og blev cand. mag. fra Aarhus Universitet 1944.
- 1925: *Johannes Lunn Bredsdorff*, cand. mag. 1932 (Dansk og Fransk), død 30. Dec. 1933.
Erik Halager, cand. mag. 1932 (Engelsk og Tysk). Eksamen i Artikulationslære ved Det kgl. Døvstummeinstitut, Fredericia. Handelsfaglærereksamen. Studierejser i England, Frankrig, Tyskland og Polen. 1933—34 Uddannelseskursus ved Det kgl. Døvstummeinstitut, Fredericia. 1934 Lærer ved Nørregades Friskole og Eksamenskursus, Odense; tillige Lærer ved Odense Seminarium, Odense Handelsskole og Odense Aarskursus for Lærere. 1943 Inspektør ved Esbjerg Handelsskole (Vestjyllands Handelshøjskole); tillige Lærer ved Esbjerg Aarskursus for Lærere. Gift 1938 med Olwen Williams, Datter af Overlærer B. A. Williams, Hirwaun, Wales.
Mogens Haslund, Søn af Overlæge Haslund, Sæby Sygehus, død som stud. med.
Kirstine Jespersen, f. Korsgaard, cand. phil. 1926, studerede Fransk i Grenoble og Paris 1927, gift 1928 med Forlagsboghandler Iver Jespersen. 4 Børn. Har oversat et Par Bøger. Formand for Kvindelig Læseforening. Stud. psyk.
Mogens Jørgensen, Sagfører, Dyrlæge.
Ove Heilmann Nøhr. Lægeeksamen 1932; efter forskellige Vikariater Reserve-læge paa Bogense Sygehus April 1933—Oktober 1934. Overtog derefter en Landpraksis i Grønbjerg (Ringkøbing). Formand for den lokale Sundhedskommission. Gift Juli 1930.
Johannes Parkum, f. 17. Juli 1904 i Melby Sogn, Odense Amt, Søn af Sognefoged H. J. Pedersen. Navneskifte 1945; dim. 25 (Høng Kursus); cand. mag. 30. Dec. (Engelsk, Fransk); Sløjdlærereksamen. Lærer ved Torben Brix' Skole 1. Aug. 1931 til 1. Aug. 1935 og tillige ved Københavns komm. Fortsættelseskursus. Lærer ved Vordingborg Seminarium 1. Aug. 1935. Adjunkt ved Vordingborg Gymnasium 1. Aug. 1938. Lektor samme Sted 1. April 1946. Litt. Arb.: Faglig Eng. f. Seminarieret. Gift. Adresse: Chr. Richardts Allé 17, Vordingborg.
Poul Petersen fra Færøerne, Sagfører, cand. jur.
Viggo Poulsen, f. 22. Marts 1903 i Drøsselbjerg, Slagelse. Præliminæreksamen 1923 (Høng). Nysproglig Studentereksamen 1925 (Høng). Filosofikum 1926. I

Canada Maj 1927—Dec. 1932. Under Opholdet der bl. a. Lærer i Engelsk paa Emigrantskolen Danebod Højskole, Edmonton, Alberta. Gift 1930 i Alberta. Ansat ved Postvæsenet 1. Marts 1933.

Johannes Rasmussen, studerede Medicin, død 1927 (eller 1928).

Njall Sigurjónsson, studerede ved Polyteknisk Læreanstalt et Par Aar og rejste saa til Detroit, U. S. A. Gift med Rebekka Tvilling.

1928: *Folmer Andersen*, Studium ved Aarhus og Københavns Universiteter, Studieophold i Frankrig 1931; cand. mag. (Fransk, Engelsk) Kbh. 1934; Redaktør af „Den jyske Akademiker“ 1929—31 og 1934—35; Studieophold i England 1936; Lærer ved „Forældreskolen i Aarhus“ fra 1935, ved Aarhus Elektroteknikum fra 1936 og ved „Elise Smiths Skoles Studenterkursus“ fra 1943. Formand for „Radikal Ungdom“ i Aarhus fra 1944. Gift.

Kr. Kold Jensen, Præstegaarden, Henne. Teologisk Studium i København, adskillige Sidespring, saaledes Højskolelærer 1934—39 (mest Kerteminde), cand. theol. 1942, samme Aar Sognepræst i Henne. Gift (2. Gang) med Valborg Eriksen.

Svend Aage Jensen, Lærereksamen 1933; ved Maribo private Realskole 1934—38; ved Kalundborg Skolevæsen 1938—46; ved Herring Skolevæsen fra 1. Aug. 1946. Gift 1934 med Edith. Margr. Larsen. Har desuden vekselvis virket som Tekstilarbejder, Reklametegner, Radioforedragsholder, Chauffør, Leksikonmedarbejder samt Kronikør ved adskillige Dagblade — og vist en Del mere.

Th. Møller Jensen, Optaget paa Landbohøjskolen 1929, dimitteret derfra 1935. Praktiserende Dyrslæge i Odder fra 1. Sept. 1935; gift 1935 med Sofie Rasmussen. Meddeler iøvrigt, at han er en stiltfærdig, fredelig og glad Mand, men at Skatterne volder ham store Bekymringer.

Orla Johnsen gik ind i sin Fars Møbelforretning, som han efter Faderens Død drev videre i Fællesskab med sin Mor; den omfatter nu, foruden Forretningen i Slagelse, 3 Forretninger i København samt 3 Fabrikker, han beskæftiger 180 Mand ialt! — gift.

Arne Raun Pedersen, Cypernvej 27, 3. Sal, Kbh. S., blev i 1928 Kontorelev ved Københavns Hospitalsvæsen og er i Aarenes Løb steget til Fuldmægtig i samme Væsen. Gift med Gurli Thagesen.

1936: *Ingrid Andersen* (f. Jørgensen), Læge, medicinsk Embedseksamen Foraaret 1945. Turnustjeneste 1945—46 paa Ringe Sygehus, nu Kandidat samme Sted. Gift 1941 med Dyrslæge Rasmus Andersen (matematisk Student fra Høng 1936). Har en Datter, Marianne (født Foraaret 1945). Adresse: Sygehuset, Ringe.

Rasmus Andersen, Dyrslæge. Eksamen Foraar 1945. Begyndte efter Studentereksamen paa det polytekniske Studium, men maatte paa Grund af Sygdom, der varede ca. 2 Aar, opgive dette. Studerede 1939—45 til Dyrslæge. Var derefter i ½ Aar Assistent i Korinth og kom herfra til Aarslev (ved Ringe). Har atter det sidste halve Aar været syg, men er heldigvis i god Bedring. Gift i Foraaret 1941 med Ingrid Jørgensen (nysproglig Student fra Høng 1936). Adresse: Ringe.

Svend Brinkhard (Navneforandring, f. Brinkløv Nielsen), cand. mag. Skoleembedseksamen (Hovedfag: Kemi) 1942. 20. Oktober 1942—15 August 1943 ansat ved Statens civile Luftværn, fra 15. August 1943 Lærer ved Wedins Kursus i København. Gift i 1942 med Thyra Jensen, ingen Børn. Adresse: Smedetoftero 38, St. th., København N.V.

Jørgen Beck, Skuespiller, Hostrups Have 6, København V. Har ganske helliget sig Scenen og optræder hver Aften paa Nvgade Teatret, København.

Lise Grüner, Datter af Godsejer Grüner, Sæbygaard, død i Sommeren 1945, kun 28 Aar gammel. (Kan henvise til Realskolens Aarsskrift 1945, der indeholder Mindeord over hende.)

Aage Andersen har det ikke været mig muligt at komme i Forbindelse med. (Er vistnok Jurist og Translatør i Tysk.)

K. H. Munch Hermansen, Landinspektør, Revisor i Landbrugsministeriet, Afgangseksamen 1941. Ca. 2 Aars Tjeneste ved Geodætisk Institut og derefter Landbrugsministeriet (Direktoratet for Matrikulsvæsenet). Gift, ingen Børn.

Ejner Larsen, Civilingeniør, cand. polyt. 1941. 15. Marts 1941—30. April 1941: Undervisningsassistent i Statistik ved Polyteknisk Læreanstalt. 1. Maj 1941—30. April 1942: Konstabel Nr. 543 ved 6. Artilleriafd. 1. Batteri. 1. Maj 1942—15. September 1942: Raadgivende Ingeniørfirma Birch & Krogboe, København. Fra 15. September 1942: Vejlbj-Risskov Kommune ved Aarhus. Blev bombet (Schalburgtage) 13. Marts 1945 i Motortoget Aarhus—Risskov af Bothilsen-Nielsens Bånde. Resultat af Ulykken: 5 Knogler brækket i venstre Fod, gift med en af Sygeplejerskerne, Sygeplejerske Signe Andersen, den 16. Maj 1946.

Hans Aage Nielsen, Læge, medicinsk Embedseksamen Sommeren 1943. Vikariat i Holbæk, Aalborg og Fakse. Turnustjeneste i 1944 i Horsens Kommunehospital. Kandidat i Aaret 1945 ved Centralsygehuset i Randers, med. Afdeling. Reserve-læge i Hæren i December—Januar—Februar 1945—46. Kandidat ved Amtssygehuset i Viborg, kir. Afdeling, fra Marts 1946. Gift 26. December 1939 med Herdis Riis Nielsen. 2 Børn.

Frede Otto, Gyrstinge. Skovarbejder. Har opgivet alle Studier, men forsikrer at være saa tilfreds som aldrig før.

Helmo Pedersen, død for flere Aar siden.

Orla Juul Petersen, Lærer, Ugerløse, Tølløse. Siden Studentereksamen været Kontorist og delvis Mejerist i 2 Aar paa et Mejeri i Nr. Jernløse pr. Regstrup. 1938 paa Jonstrup Seminarium, dimitt. 1942. Lærer i Jægerspris fra 1942—1944 paa Kong Fr. VII's Stiftelse. Lærer paa Fejø fra August 1944 til November 1945 og nu Lærer i Ugerløse ved Tølløse. Gift, 3 Børn.

Ellen Bjerg Pedersen, Sygeplejerske, Sindssygehospitalet, Viborg.

Carl August Sørensen, cand. mag. Skoleembedseksamen (Hovedfag: Matematik) 1942. 1. April 1943—31. Juli 1943 Lærer ved Marie Jørgensens Pigeskole og Odense Studenterkursus. 1. August 1943—31. Juli 1944 Timelærer ved Aabenraa Statsskole. 20. August 1944—30. September 1944 ved Næstved Gymnasium. 1. Oktober 1944—1. Maj 1946 ved Esbjerg Statsskole. 1. Maj 1946—1. August 1946 ved Geodætisk Institut. Fra 1. August 1946 ved Tønder Statsskole. Ugift.



Til Medlemmerne!

H ØNG-SAMFUNDET „Erانيا“s Sekretær har andet Sted i Aarsskriftet udførligt gengivet Beretningen om Foreningens Virksomhed i det forløbne Arbejdsaar. Her-til er kun at føje, at vi den første Lørdag i Oktoberferien havde en Sammenkomst i København, hvor Forstander *Monrad* holdt et udmærket Foredrag om Færøerne, og hvor der bagefter var selskabeligt Samvær. Festen blev desværre knapt saa vellykket som tidligere. Skønt vi havde været ude i god Tid, var de Forenings-Lokaler optaget, som vi helst vilde have, og vi maatte tage til Takke med *Weinox'*, som vi mente maatte være gode nok til os, naar de var det til saa mange andre Foreninger. Vi ønsker dog ikke at gentage Eksperimentet. Det hele virkede for „splittet“, og nogen Hygge kan man jo ikke paastaa, man fandt i det *Weinox'ske* Etablissement. Næste Gang vil vi søge at faa mere „Samling“ over Arrangementet, og forhaabentlig lykkes det os at faa Plads i Studenterforeningen, der imidlertid ikke modtager Forudbestillinger til næste Efteraar før efter Maj.

*

Endnu er vi ikke begyndt at realisere Foreningens *videregaaende Formaal*: Støtte til Elever og Elevbibliotek osv. Vi har maattet samle Kræfterne om *at tegne Medlemmer*. Der er stadig alt for mange Huller i Medlemslisten, og vi appellerer indtrængende til alle Venner af Høng-Samfundet „Erانيا“ om at være med at skaffe os flere. Læs Medlemslisten igennem og se, hvem der mangler fra din Aargang, og prøv at faa dem indmeldt! Kassereren eller et andet Bestyrelsesmedlem modtager med Glæde Indmeldelsen. Ogsaa Aargangsrepræsentanterne vil, haaber vi, skaffe os stor Tilgang.

Venlig Hilsen

Hans Bagge.

Elevforeningen

ELEVMOÐET i Aar var imødeset med ganske særlig Forventning. Det var det første efter Høng-Samfundet „Erانيا“s Start, og Foreningen skulde her holde sin første ordinære Generalforsamling; hvorledes vilde nu denne kunne føjes ind i Elevmødet vant Rammer? En Forenings Generalforsamling er Foreningens Hjerter. Herfra skal udgaa de Impulser, som skal gøre Foreningen til en levende Forening. Hvor naturligt derfor, at Generalforsamlingen var Lørdagsaftens centrale Programpunkt, uden om hvilket Alvor og Skæmt grupperede sig.

Formanden, Redaktionssekretær *Hans Bagge*, Slagelse, bød velkommen til Generalforsamlingen og udbad sig Forslag til Dirigent. Læge *H. Roesdahl* (1930), Tandslæt, Als, blev valgt til Dirigent og gav straks Ordet til Formanden, som bl. a. udtalte:

Foreningen har i sit første Arbejdsaar faaet 187 Medlemmer; Bestyrelsen er glad for denne Tilslutning, som overgaar, hvad man havde turdet haabe; vi henstiller dog, at man hver især arbejder for ny Tilmeldelser, saa vi efterhaanden kan faa det helt store Medlemstal.

Sammenkomsten i København i Oktober 1945 var Foreningens første Arbejde. Arrangementet var forbundet med store Vanskeligheder baade med Hensyn til Lokaler og Deltagernes Rejse. Naar der alligevel var saa god Tilslutning, tyder det paa, at der er Interesse for en saadan Sammenkomst.

Aarsskriftet udkom i ca. 400 Eksemplarer, hvoraf ca. 200 blev udsendt til Medlemmerne, ca. 100 blev uddelt til „Erانيا“s Medlemmer, ca. 50 havde Forstander Monrad disponeret over. I denne Forbindelse rettede Formanden en Tak fra Foreningen til Forstander Monrad for hans Støtte ogsaa økonomisk til Foreningen ved dens Start.

Formanden udtalte en Tak til „Erانيا“ for godt Samarbejde og lovede, at saa snart Forholdene tillod det, skulde „Erانيا“s Tilskud til Aarsskriftet formindskes.

Til Slut udtalte Formanden et særligt Velkommen til 25-Aars (her var mødt Journalist Jack Petersen) og 10-Aars Jubilarerne (her var mødt cand. mag. Carl Aug. Sørensen, Lærer Orla Juul Petersen og Landinspektør K. H. Munch Hermansen) og oplyste, at Skolen og Foreningen vilde forsøge at arrangere en festlig Sammenkomst paa Skolen for 25-Aars Jubilarerne i Forbindelse med disses Fest i København. Hvis der skulde vise sig Stemmning derfor, vilde Foreningen ogsaa være 10-Aars Jubilarerne behjælpelige med et Arrangement, evt. i Forbindelse med Oktobersammenkomsten.

Kassereren, Fuldmægtig, cand. polit. *Erling Petersen*, København, aflagde Beretning om Foreningens Økonomi i Regnskabsaaret 1945—46. Naar det havde været muligt at slutte Aaret med et Overskud paa 24,29 Kr., skyldtes det, at Forstander Monrad havde

eftergivet Foreningen et Laan paa 300 Kr., som han havde ydet Foreningen ved Aarets Begyndelse, saaledes at dette Beløb indgik under Indtægterne som Gave.

I Tilknytning til sin Beretning omtalte Kassereren Udsigterne for Økonomien i den nærmeste Fremtid. Gik man ud fra Forholdene, som de havde været i det forløbne Aar, var Udsigterne ikke alt for lyse. Paa Grundlag af Erfaringerne fra Foreningens første Regnskabsaar kunde man vel vente, at Indtægter og Udgifter lige kunde balancere med det nuværende Kontingent og det nuværende Omfang af Foreningens Ydelser. Derimod vilde der ikke være Penge til de videregaaende Formaal. Da der — i alt Fald efter Kassererens Opfattelse — maatte tillægges disse Formaal væsentlig Betydning, var det at haabe, at Foreningens Medlemmer i vidt Omfang vilde følge det Eksempel, som i 1945—46 var givet af nogle enkelte, der havde ydet noget mere end det fastsatte Kontingent.

Punkt 5 paa Generalforsamlingen var Valg af to Bestyrelsesmedlemmer. Efter Lodtrækning afgik Formanden, Redaktionssekretær *Hans Bagge* (1931) og Sekretæren, cand. mag. *Esman Eriksen* (nuv. Lærer). Valgene var Genvalg; det samme gjaldt Bestyrelses-suppleanterne Fuldmægtig *Erik Larsen* (1927) og Kornet *Asger Milholt* (1945).

Revisorerne, Adjunkt *Friman Jensen* (1931) og Journalist *Dan Larsen* (1944), blev ligeledes genvalgt. Valget af Revisorsuppleanter udviklede sig — Traditionen tro — til det store Kampvalg. Det blev stud. polit. *Poul Jensen* (1946), som gik af med Sejren.

Punkt 7 var Valg af Aargangsrepræsentanter. Formanden gjorde kort Rede for Planerne om en særlig Rubrik i Aarsskriftet med Oplysninger om gamle Elevers „Skæbne“. Det var Bestyrelsens Mening, at den bedste Kontakt med Medlemmer og Ikke-Medlemmer kunde naas ved at vælge een eller to Repræsentanter for hver Aargang som Bestyrelsens Kontaktmænd ved Fremskaffelsen af disse Oplysninger. Bestyrelsens Forslag tiltraadtes. Om Repræsentanterne se Afsnittet om gamle Elever: Hvem er hvor — og hvad?

Under Eventuelt udtalte *Dirigenten* nogle varmtføjte Ord om Stemninger og Følelser ved efter saa mange Aars Forløb atter at gense de „gamle Steder“.

Esman Eriksen, Sekretær.

Driftsregnskab fra 25. August 1945—30. Juni 1946.

Aktiver:		Udgifter:	
Kontingenter	663,00 Kr.	Sammenkomster	373,75 Kr.
Salg af Aarsskrifter	250,00 -	Bestyrelsesmøder	16,45 -
Indtægter v. Sammenkomster	341,87 -	Aarsskrift	820,05 -
Renter	0,41 -	Tryksager, Kuverter etc.	141,29 -
Gaver	300,00 -	Porto	116,88 -
		Kontorrekvisitter	27,22 -
		Gaver	35,35 -
		Overskud	24,29 -
	<u>1555,28 Kr.</u>		<u>1555,28 Kr.</u>

Status pr. 30. Juni 1946.

<i>Aktiver:</i>		<i>Passiver:</i>	
Kassebeholdning	23,83 Kr.	Formue	116,29 Kr.
Girokonto	0,46 -		
Kontingentrestancer	92,00 -		
	<hr/>		<hr/>
	116,29 Kr.		116,29 Kr.

Regnskabet revideret og befundet rigtigt. Beholdningernes Tilstedeværelse konstateret.

Skive, den 11. August 1946.

Nyborg, den 14. August 1946.

Dan O. Larsen
(sign.).

P. Frimann Jensen
(sign.).



Medlemsliste for Høng-Samfundet „Erانيا“

Fru Ingeborg Munk, Mozartsvej 3, Kbh. V. (Æresmedlem.)
Forstander, cand. mag. J. H. Monrad, Høng Studenterkursus, Høng.
Fru A. T. Monrad, Høng Studenterkursus, Høng.

Lærere:

Cand. mag. Esman Eriksen, Slagelsevej 10, Høng.
Cand. mag. Inge Humlum, Høng Studenterkursus, Høng.
Cand. mag. Peter Ingwersen, Høng Studenterkursus, Høng.
Cand. mag. Frede Jørgensen, Svingelen 4, Næstved.
Cand. mag. Paul Nørreslet, Slagelsevej 10, Høng.
Cand. mag. Frk. Ellen Pihl, Høng Studenterkursus, Høng.
Cand. mag. Frk. I. Sørensen, Egeskovvej 59, Fredericia.

Elever:

- 1921 Overbibliotekar Ingrid Vig Jensen, Centralbiblioteket, Esbjerg.
Læge Ejnar Larsen, Søllested, Lolland.
Lærer Anders Moseholt, Højagervej 6, Risskov.
Journalist Jack Petersen, Skjalm Hvidesgade 15, St. th., Kbh. V.
- 1922 Sygehuslæge Alfred Fly, Kerteminde.
Kontorchef Th. Larsen, Rygaardsallé 25 A, Hellerup.
Lærer, cand. jur. Julius Lavrsen, Skovsvinget 4, Middelfart.
Læge Peder Gravgaard Mortensen, Ø. Hvidbjerg pr. Redsted.
Gdr. Thorvald Nielsen, Hvilehøjgaard, Uglestrup, Kr. Saaby.
- 1923 Adjunkt Niels Aage Nielsen Fjalland, Unnasvej 9, Helsingør.
Cand. jur. Karl Jørgensen, Buddinge Hovedgade 124, Gladsaxe, Søborg.
Gdr. Valdemar Nielsen, Jelstrup pr. Haubro.
Forstander Gunnar Olsen, Glamsbjerg Fri- og Efterskole, Glamsbjerg.
Fru Paula Schibbye, f. Nielsen, pt. c/o Læge Johs. Petersen, Brørup.
- 1924 Amtslæge, Dr. med. Jakob Jakobsen, Grejsdalen 6, Vejle.
Knud Dahl Jensen, Aale.
Ekspeditionssekretær Kaj Larsen, Ane Kathrinesvej 20, Kbh. F.
Fuldmægtig, cand. polit. Ivar Munk, Trunnevangen 5, Charlottenlund.
Læge Johs. Petersen, Brørup.
- 1925 Inspektør, cand. mag. Erik Halager, Sædding, Esbjerg.
Fru Kirstine Jespersen, f. Korsgaard, Sølystvej 3 C, Klampenborg.
Ove Heilmann Nøhr, Grønbjerg St., Jylland.
Lektor, cand. mag. Johannes Parkum, Chr. Richards Allé 17, Vordingborg.
Landpostbud Viggo Poulsen, Havrebjerg.

- 1926 Lærer Niels Bergstedt, Sønderød pr. Ruds Vedby.
Bibliotekar Mine Islev, Hørsholm.
Lærerinde, cand. mag. Ida M. Jensen, Realskolen, Haverslev pr. Arden.
Fru Else Lund, f. Nordgaard, Hurup.
Civilingeniør Ejnar Lykke, Teglværksgade 3², Kbh. Ø.
- 1927 Fru Marna Bruun Brøste, Skovhuset, Bakkeallé 1, Hørsholm.
Sagfører, cand. jur. Kaj Billeschou Hansen, Torvet 2, Saxkøbing.
Fuldmægtig, cand. act. Erik Larsen, Aadalsvej 65², Kbh. F.
Civilingeniør Johs. Rovsing, Vedstedvej 5, Valby.
- 1928 Lærer, cand. mag. Folmer Andersen, Stadion Allé 25, Aarhus.
Sognepræst Kr. Kold Jensen, Henne pr. Varde.
Kommunelærer Svend Aa. Jensen, Slagelsevej 50 D, Kalundborg.
Dyrlæge Th. Møller Jensen, Odder.
Møbelfabrikant Orla Johnsen, Slotsalléen 20, Slagelse.
Massøse Birthe Villumsen, Puggaardsgade 2, Kbh. V.
- 1929 Civilingeniør Holger Brændgaard, Hostrupshave 1, 5. tv., Kbh. F.
Sognepræst Arne Buus, Øster Assels.
Inspektør O. Møller Christiansen, Bøgevang 25, Virum, Lyngby.
Civilingeniør Th. Christensen, Vigerslevvej 41, Valby.
Cand. mag. Thyra Jensen, Sæbyvej, Asaa.
Civilingeniør Aksel Knudsen, Fjenneslevvej 24, Brønshøj.
Fuldmægtig, cand. jur. Ellen Mortensen, Overgaden o. Vandet 46², Kbh. K.
- 1930 Tandlæge Ellen Sophie Berthelsen, f. Daugaard, Klintegaarden 1², Aarhus.
Fuldmægtig, cand. jur. Stig Holm, P. Bangsvej 242¹, Kbh. F.
Politifuldmægtig, cand. jur. M. J. Lund, Tøftlund.
Sekretær, cand. polit. Henning Normann, Borgskrivervej 9⁴, Kbh. NV.
Læge H. Roesdahl, Tandslet.
Ekspeditionssekretær, cand. jur. Dagmar Simonsen, Ved Volden 12, Kbh. K.
Civilingeniør E. Bech Sørensen, Ø. Søgade 108², Kbh. Ø.
Dyrlæge Th. Sørensen, Sindal.
Sekretær, cand. jur. Tyge Sørensen, Aalekistevej 76³, Vanløse.
- 1931 Redaktionssekretær Hans Bagge, Sorø Amtstidende, Slagelse.
Adjunkt Peter Frimann Jensen, Skovgyden 23, Nyborg.
Dyrlæge Poul Tøftgaard Jensen, Hadsten.
Fru Asta Hoff-Jørgensen, f. Juel, Jul. Mariesvej 32, Kbh. N.
Civilingeniør Orla Jørgensen, Hollændervej 14, Kbh. F.
Fag- og Handels-Faglærer A. Mohr Lolk, Vanløse Allé 37, Kbh. F.
Arkitekt Helge Nørvig, Drosselvej 80, Kbh. F.
Fuldmægtig, cand. polit. Erling Pedersen, Aabakkevej 48¹, Kbh. F.
- 1932 Forsikringsm. Henry Bisgaard, Artillerivej 2, Kbh. S.
Fru Gerda Gernaa, f. Kjer, Buddingsvej 31 A, Lyngby.
Sekretær, cand. polit. Chr. Johansen, Flakholmen 25, Vanløse.
Civilingeniør Henry Klostergaard, Upsalagade 5¹, Kbh. Ø.
Pastor Halvdan Knudsen, Vejle.
Adjunkt Kaj Lundbye, Statsskolen, Horsens.
Konstruktør Federico J. Mathiasen, Amagerbrogade 6, Kbh. S.
Adjunkt Tage Thoft, Spangsberggade 29, Esbjerg.
- 1933 Sygeplejerske Margrethe Haugaard, Sindssygehospitalet, Viborg.
Kommunelærer Bent Jørgensen, Kildeløbet 19, Kbh. Brh.
Landinspektør Kjeld Jørgensen, Raadhustorvet 3, Randers.
Adjunkt Torsten Jørgensen, Nyelandsvej 83, Kbh. F.

- Journalist Kr. Hesselager Kristensen, Dagbl. „København“, St. Kongensg. 46, Kbh. K.
 Sekretær, cand. jur. Marie Mouritsen, Næstvedgade 28^t, Kbh. Ø.
 Civilingeniør Karsten Munk, Ove Gjeddesgade 4, Aarhus.
 Cand. act. Else Nielsen, Jens Munksgade 14, Kbh. Ø.
 Civilingeniør N. Hvidtfeldt Rasmussen, Høyensgade 36², Kbh. Ø.
- 1934 Sekretær, cand. polit. David Munk, Vognmandsmarken 16, Kbh. Ø.
 Sekretær, cand. polit. Thomas Rørdam, Nørrevoldgade 20³, Kbh. K.
 Sekretær, cand. jur. Margrethe Smidt, Torvegade 49^t, Kbh. K.
- 1935 Cand. pharm. Thora Broholm, Dalum Apotek, Fruens Bøge.
 Sekretær, cand. polit. Søren Henriksen, Nürnberggade 6³, Kbh. S.
 Organist Anders Jørgensen, Bellahøjvej 125, Kbh. F.
 Stud. polit. Ebbe Munk, Wagnersvej 4³, Kbh. SV.
 Kommunelærer Gunner Nielsen, Jernbanevej 23, Holbæk.
 Stud. jur. Karl Nielsen, Jul. Thomsensgade 18, Kbh. F.
 Realskolelærer Aage Olsen, Realskolen, Langaa.
 Læge Preben Bender Petersen, Kommunehospitalet, Horsens.
- 1936 Fru Edith Wisbech Christensen, f. Lehn, Florensvej 6, Kbh. S.
 Landinspektør K. H. Munch Hermansen, Maglegaardsallé 13, Søborg.
 Disponent Arent P. W. Hertel, Kildevænget 2, Næstved.
 Civilingeniør Ejnar Larsen, Hørgaardsvej 51, Risskov.
 Læge Hans Aage Nielsen, Amtssygehusets kir. Afd., Viborg.
 Stud. mag. Anker Olsen, Horsevænget 52, Vanløse.
 Lærer Orla Juul Petersen, Uggerløse, Tølløse.
 Cand. mag. C. A. Sørensen, Tønder Statsskole, Tønder.
- 1937 Redaktionssekretær Vagn Fredens, Sorø Amtstidende, Slagelse.
 Sygeplejerske Inger Hork, [Jacob Erlandsensgade 11, St. tv., Kbh. Ø.]
 p. t. Sukkertoppen, Grønland.
 Læge Niels Colding Jensen, Amtssygehuset, Odense.
 Cand. theol. Ejvind Laursen, Stilledal 35, St. th., Vanløse.
 Bankassistent Knud Lorentsen, Adelgade 2², Randers.
 Læge Frk. Grethe Pleen, Statshospitalet, Sønderborg.
- 1938 Civilingeniør Evald Blach, Sct. Nicolajvej 20, St., Kbh. V.
 Fru Lise Haslund, Wagnersvej 4, Kbh. SV.
 Arkitekt Ole Haslund, Wagnersvej 4, Kbh. SV.
 Forstkandidat B. Højer Jensen, Svendstrup pr. Borup.
 Sekretær, cand. jur. Erik Munck Thye, Appollovej 22 C, Vanløse.
- 1939 Stud. theol. Orla Christiansen, Studentergaarden, Tagensvej, Kbh. N.
 Stud. polit. Svend Hansen, Rebildvej 21, St., Kbh. F.
 Civilingeniør A. O. Haugaard, p. t. Kjerte pr. Aarup.
 Brygm. Peter Hermann, Dr. Olgasvej 70, Kbh. F.
 Jørgen Molt Ipsen, Hirtsholmene, Frederikshavn.
 Stud. theol. Erik Rasmussen, Lybækgade 8 B², Kbh. S.
- 1941 Frk. Agnete Andersen, Skelby, Herlufmagle.
 Frk. Lis Castberg, Livjærgade 13, Kbh. Ø.
 Stud. jur. Arne Holst Hansen, p. t. Enghavegaard, Brem pr. Rødding.
 Civilingeniør Jens Johan O. Jensen, Østervang 51, Roskilde.
 Landbrugsstuderende Hans Larsen, Frederiksborgvej, Roskilde.
 Forsikringsinspektør O. Parbo, Hestetorvet 7, Roskilde.
 Kontorist Karen Randing, Lauravej 28², Valby.
 Lærer Palle Skov-Petersen, Ejnar Holbøllsvej 7, Charlottenlund.
 Prokurist Byrge Trolle Sørensen, A/S Korsør Købmandsgaard, Korsør.

- 1942 Stud. med. vetr. Herluf Bendtsen, Frederiksbergallé 68², th., Kbh. F.
 Landmand Ib Herman Breitenstein, Pollerup, Stege.
 Stud. med. Jørgen Bundgaard, Lautrupgaard, Skovlunde.
 Stud. theol. Gerner Christensen, [Købmd. Christensen, Kyndby, Frederikssund]
 p. t. Aabybro Højskole.
 Maskinlærling Svend Clemen Christensen, Lundevej 71, Kalundborg.
 Stud. polyt. Poul Geert Christoffersen, Jerslev Forskole, Jerslev.
 Stud. med. vetr. Kaj Dyhr, Hørsholmsgade 22 A², Kbh. N.
 Stud. med. vetr. Aage Hansen, p. t. Hudevad, Aarslev.
 Johan Hansen, Nørrebrogade 58 A³, Kbh. N.
 Forstelev Laurits Hansen, Drewsensvej 2, Silkeborg.
 Stud. pharm. Aage Ove Johnsen, Rudkøbing Apotek, Rudkøbing.
 Maskinlærling Bent Kirkegaard, Grønnegade 17, Nykøbing M.
 Trafikassistent H. J. Søltøft, Gammeltoftsgade 10, St., Kbh. K.
 Stud. med. vetr. Højriis Sørensen, Kollegiet, Hostrupsvej 20, Kbh. V.
- 1943 Stud. med. vetr. Regnar Aagaard, Steenwinkelsvej 3⁵ th., Kbh. V.
 Stud. polyt. Flemming Rønholt Hansen, Johnstrupsallé 2², Kbh. V.
 Seminarieelev Elisabeth Hecht, Seminariet, Vordingborg.
 Torben Høyer, Livjærgergade 13¹, Kbh. Ø.
 Peter Kjærgaard, Asset pr. Løgumkloster.
 Stud. med. Carl Krebs, Strandvej 104, Aarhus.
 Stud. med. Aage Larsen, Engtoftevej 2¹, Kbh. V.
 Stud. jur. Egon Larsen, St. Kannikestræde 18¹, Kbh. K.
 Stud. jur. Frede Møller Larsen, Kalkbrænder Møller Larsen, Balle Dj.
 Stud. arch. Henning Gøbel Larsen, Brejninge Skole, Eskebjerg.
 Stud. med. Erik Ledstrup, Ll. Farimagsgade 8¹ tv., Kbh. V.
 Laboratorieassistent Annalise Nielsen, Apoteket, Nykøbing S.
 Stud. theol. Thorvald Nielsen, Bogensegade 5¹ tv., Kbh. Ø.
 Korrespondent Anton Pedersen, Sølvgade 96³ th., Kbh. K.
 Discipel Inge Holst Pedersen, Vedbygaard, Ruds Vedby.
 Stud. jur. Kaj Plejdrup, Høng Mejeri, Høng.
 Stud. med. Oluf Ejsing Søbye, Gdr. K. Søbye, Vonge.
 Stud. med. K. Harry Sørensen, Præsteskov pr. Skellebjerg.
 Lærer Knud Verner Thygesen, Efterskolen, Ølgod.
- 1944 Svend Aage Brander, Holtegade 6¹, Kbh. N.
 Stud. med. Ingrid Bruun, Sortedamsdoserungen 25³ th., Kbh. N.
 Inge Frederiksen, Nyrup.
 Stud. jur. Karen Gyldenkærne, Osager, Lejre.
 Fru Gertrud Jensen, f. Knudsen, Østervang 51, Roskilde.
 Journalist Dan O. Larsen, Skive Venstreblad, Skive.
 Bankassistent Paul Chr. Larsen, „Toftegaard“, Bjærg pr. St. Fuglede.
 Stud. odont. Flemming Linde, Holsteinsgade 23⁴ tv., Kbh. Ø.
 Kontorist Peter Næsvang, Slagelse Valsemølle A/S, Slagelse.
 Maskinlærling Flemming Petersen, Nørup pr. Bredsten.
 Egon Nøhr Poulsen, Ll. Køgegaard, Køge.
 Stud. polyt. Arne Vagn Rasmussen, Glumsø.
 Stud. polyt. F. Schultz, Øresundsgade 91², Kbh. Ø.
 Stud. odont. Niels Hedager Sørensen, Bech's Hotel, Tarm.
- 1945 Annegrethe Balslev, Tryden, Gelsted, Fyn.
 Stud. med. Fru Aase Buch, Gyldenlakvej 21, St., Kbh. S.
 Stud. polit. Leon Buch, Gyldenlakvej 21, St., Kbh. S.
 Stud. jur. Aage Berg Christensen, Skaanegade 4⁺ th., Kbh. S.
 Henning Johansen, Odinsvej, Høng.

- Stud. med. Jørgen Aagaard Hansen, Ved Volden 9³, Kbh. K.
 Stud. art. Ellen Hansen, Aalekær, Gørlev.
 Stud. med. vetr. Anders Holm, Andelsmejeriet, Vejen.
 Stud. jur. Hans Ove Jensen, Prinsesse Mariæ Allé 5, Kbh. V.
 Stud. jur. Knud Jensen, Ndr. Frihavnsgade 68³, Kbh. Ø.
 Stud. jur. Mouritz D. Kjeldsen, Colbjørnsensgade 12⁴ th., Kbh. V.
 Stud. jur. Henning K. Kristensen, Møllegaarden, Høng.
 Landbrugsstuderende Jørgen Aksel Kristensen, Odensegade 11³ th., Kbh. Ø.
 Kornet E. Asger Milholt, I. B. S. Ingeniørkasernen, Kbh. Ø.
 Stud. jur. Jens Buurgaard Nielsen, Gierslev, Høng.
 Stud. jur. Ida Else Margrethe Olsen, Tjørnelunde, Høng.
 Stud. med. Jørgen Engberg Pallesen, Sct. Jacobsgade 11³, Kbh. Ø.
 Seminarieelev Frede Holm Petersen, Aarslev, Slagelse.
 Fru Kirsten Nøhr Poulsen, Lille Køgegaard, Køge.
 Kontorist Lillian Karlskov Poulsen, Bredgade 631⁴ th., Kbh. K.
 Stud. jur. Poul Gyde Poulsen, Tjørnelunde, Høng.
 Frk. Jytte Schaltz, Handelsbanken, Kalundborg.
 Stud. jur. Henrik Rasmussen Stryg, Gdr. J. H. Stryg, Gundslev.
 Stud. polit. Niels Peter Vestergaard, Ole Suhrsgade 8⁴ th., Kbh. K.
- 1946 Stud. jur. Reiner Bønlokke Andersen, Birkesig Kalkværk, Balle Dj.
 Thomas Andersen, Kartoffelmelsfabriken, Tøftlund, Sønderjylland.
 Sv. Ørbæk Andersen, Ørum, Djursland.
 Helmer Christensen, Sæby, Høng.
 Knud Hansen, Ruds Vedby (p. t. Censor).
 Frk. Inger Hansen, Karsholte, Dianalund.
 Frk. Kirsten Vibeke Hansen, „Conradineslyst“, Ruds Vedby.
 Frk. Tove Elise Hansen, Storegade, Asnæs.
 Kontorelev Vivi Haxthausen, Strandvejen 126, Hellerup.
 Harald Boye Jensen, Alstrup, Tranebjerg, Samsø (p. t. Censor).
 Stud. polit. Poul Jensen, Kelleklinte Skole, Forsinge.
 Mogens Jeppesen, „Baltic“, Nykøbing F.
 Stud. theol. Johan Kristensen, Vældegaardsvej 23, Gentofte.
 Bendt Larsen, Melby, Jullerup.
 Frk. Didi Ruberg Larsen, Kalundborg.
 Frk. Kirstine Larsen, „„Birkebæk““ pr. Haarby.
 Jørgen Mau, Landskabsmaler V. Mau, Birkerød (Soldat).
 Stud. polyt. Ove Madsen, Skelskørvej 21, Slagelse.
 Stud. jur. Erik v. Massenbach, Trautnersvej 18, Sorø.
 Handelslærling Allan Nathansen, Rønnevej 4, Risskov.
 Frk. Birthe Nielsen, Adelgade 6, Kalundborg.
 Frk. Inger Lise Nielsen, Adelgade 6, Kalundborg.
 Stud. jur. Niels Nielsen, Kordilgade 42, Kalundborg.
 Stud. jur. Henning Olsen, Stefansgade 58³, Kbh. N.
 Frk. Hanne Petersen, Jernbanegade 22, Løgstør.
 Postelev Kirsten Petersen, Algade 27, Korsør.
 Frk. Vera Rasmussen, Gæstgivergården, Haarby.
 Per Skar, Stevns Højskole, St. Heddinge (p. t. Censor).
 Lærerinde Betty Sørensen, Dorthesminde, Glejbjerg.
 Axel Villadsen, Lyskjær pr. Ørnhøj (Soldat).
 Korrespondentelev Gerda Worm, Christian d. X Allé 87, Kongens Lyngby.
- 1947 Rasmus Sørensen, Thorshavnsgade 14⁴, Kbh. S.

Meddelelser

Oplag: 425 Eksemplarer.

Vignetterne er tegnet af Maleren Troels Trier, Vallekilde.

Redaktion: Forstander, cand. mag. I. H. Monrad, Redaktionssekretær Hans Bagge, Sekretær, cand. polit. I. Munk og stud. art. Uffe B. Hansen.

Elevmøde: Lørdag Aften den 30. August og Søndag den 31. August 1947.

Efteraarssammenkomst i København: Torsdag den 23. Oktober 1947 antagelig.

Generalforsamling: Lørdag den 30. August 1947 paa Skolen.

Kontingent: 4 Kr. aarlig. Benyt vedlagte Girokort. Giro 65046. NB. Kontingenter, der ikke er indkommet senest 1. Februar 1947, opkræves pr. Post.

Formand: Redaktionssekretær Hans Bagge, Bredegade 14, Slagelse. Telefon 1354 og 2202.

Kasserer: Fuldmægtig, cand. polit. Erling Petersen, Aabakkevej 48, København F. Telefon Damsø 5224 u.

Sekretær: Cand. mag. Esman Eriksen, Slagelsevej 10, Høng. Telefon 156.

Anbefal Foreningen til de Klasse- og Skotekammerater, der endnu ikke har meldt sig ind!